

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

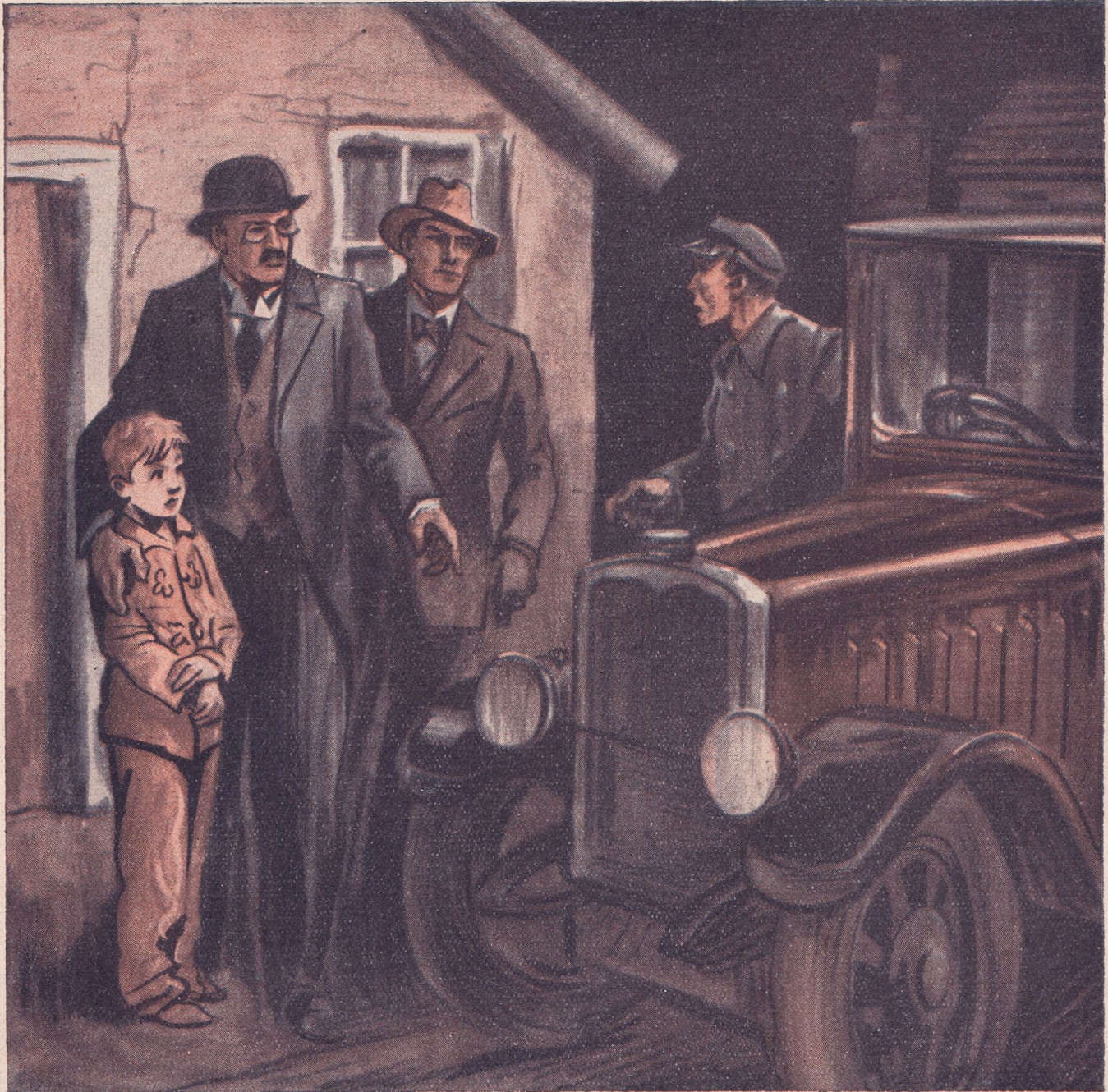
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 956

DE KINDERROOVERS.

20 cent

„Maak dus maar gauw dat je wekomt, want anders wordt je nog bij de zaak betrokken!”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

De Kinderroovers.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

„BETAAL EEN MILLIOEN!”

Het was misschien wel niet zeer verstandig en in ieder geval niet bijzonder taktvol, in dien tijd van onzekerheid, opstandigheid onder de van werk beroofde arbeiders en felle koude, die zeer vroeg was ingetreden, een zoo groot en weelderig feest aan te richten, waarbij meer dan 200 gasten genoodigd waren, en dat zonder eenige aanleiding, want de twee dochters van den schatrijken conservenkoning behoeften niet meer verloofd te worden. daar zij reeds getrouwd waren, en mevrouw Hyward zelf aan den vooravond stond van een verschrikkelijke bekentenis, dat zij spoedig grootmoeder zou heeten.

Alleen de kleine Derrick was nog onder het ouderlijke dak, en de knaap had een maand geleden zijn zevenden verjaardag gevierd, zoodat ook deze heugelijke gebeurtenis geen aanleiding kon zijn, tot een dergelijk vertoon van weelde en overdreven gastvrijheid.

Het was eenvoudig het halfjaarlijksche feest, hetwelk de Hywards aan hun vrienden boden, een paar weken nadat zij waren teruggekeerd van hun reis naar de Oude Wereld.

In Conserven scheen nog altijd hoogconjunctuur te zijn, en de menschheid moest wel verzet zijn op tong in blik, kreeft in blik, erwtensoep in blik, dat zij het reusachtige fortuin van den levensmiddelenfabrikant nog altijd deden groeien.

Men schatte dat fortuin op ongeveer veertig millioen dollars, en het moest wel zeer stevig belegd zijn, want mijnheer had nog nimmer geklaagd over de slechte tijden. Misschien hadden juist diezelfde tijden duizenden menschen alleen in de stad New-York wel gedwongen, hun toevlucht te nemen tot de blikjes van den conservenkoning.

Hoe dit ook zij, dat enkele avondfeest kostte omstreeks 7000 Dollar, behalve wel te verstaan, het honorarium van den beroemden bariton, die even voor het souper een Aria uit Rigoletto en een tweede uit Traviata zou zingen.

Zoover zou het echter niet komen! Maar laten wij niet op de gebeurtenissen vooruit loopen.

Onder de gasten bevonden zich eenige intimi van het echtpaar, een aantal kennissen, en

verscheidenen, die door die kenissen weer geïntroduceerd, en hun blijkbaar volkomen vreemd waren. Maar dat was zoo de gewoonte van de Hywards — zij waren zeer trotsch op hun gastvrijheid, en keurden het goed, dat hun vrienden anderen bij hen brachten.

Zooals gezegd waren er 200 gasten, een eerbiedwaardig getal, en die men toch niet zou hebben teruggevonden, in het groote huis aan de Twintigste Straat, als zij niet toevallig bijeengedreven waren in de groote feestzaal op de eerste verdieping.

Inderdaad was dat huis thans, nu de beide dochters het verlaten hadden, eigenlijk gezegd veel te groot voor het echtpaar, dat er echter geen afstand van wilde doen, en liever tien of twaalf vertrekken ongebruikt liet dan te gaan verhuizen, en zoo misschien den schijn te wekken, als zouden ook de Hywards, beroemd tot in de verste uithoeken van de wereld, gedwongen zijn tot inkrimping — het vreeselijkste wat zij zich konden bedenken.

Zoo had mevrouw dan vijf kamers tot haar beschikking, de heer des huizes zeven, en jonkheer Derrick drie — zijn slaapkamer, zijn speelkamer, en zijn ontvangkamer.

Het huis was bijna een bezienswaardigheid, want het was een der weelderigste van geheel New York. Zoo was bij voorbeeld de vloer van de vestibule belegd met kleine stukjes marmer van een zeer fraaie soort, die men speciaal uit de marmergroeven van Carae had laten komen. Daarmede was ook de badkamer versierd, een waar pronkstuk, met een in den vloer ingelaten bad van rood graniet, waarvan de inrichting alleen achttien duizend dollar had gekost.

Tot zelfs in de gangen hingen kostbare schilderijen van oude meesters, onschatbare doeken van Rembrandt, van Dijk, Rubens, Jan Steen, en Ostade, waarvan echter kenners meesmuilend verzekerden, dat zeker driekwart ervan schaamteloze imitatie waren. In de geweldig groote hall stonden fraaie marmeren en bronzen beelden, getrouwe copieën van meesterwerken in het Louvre en in de Romeinsche en Florentijnsche Musea, die schatten hadden gekost.

Schuin tegenover de monumentale huisdeur begon de statietrap naar de eerste verdieping, waaraan een half dozijn sierkunstenaars hunne krachten hadden beproefd. Over de balustrade van den overloop hingen kostelijke tapijten uit Perzië en Voor-Indië, die een fortuin vertegenwoordigden.

Om kort te gaan, het groote huis aan de Twintigste Straat was een soort museum van zeer uiteenlopende kunstschaten, echte en nagemaakte, moderne en eeuwenoude.

De groote sa'on bevond zich op de eerste verdieping van het huis, en daar waren de gasten verzameld, en hielden zich onledig met de bekende bezigheden van dames en heeren in avondtoilet, die zich op een bepaalde plek bij elkander gevoegd hebben met het vaste voornemen, er van te maken wat er van te maken valt. Zij speelden bridge, zij dansten, zij zongen bij de vleugelpiano, of zij zaten — maar dan altijd in paren — op een stil plekje bij elkander en spraken over dingen die met het kaartspel niets te maken hebben.

Het kon ongeveer half elf zijn, en de dure, beroemde bariton trok juist nog eens zijn das recht voor den spiegel in een kleine zijkamer, alvorens het podium te betreden, waar hij tegen betaling van duizend dollar zijn twee Aria's ten beste zou geven, toen er eensklaps bij de deur van de salon eenige opschudding scheen te ontstaan, dadelijk gevolgd door een luide jammerklacht van mevrouw Sabine Hyward, de vrouw des huizes.

De bariton stak verbaasd en ontsteld zijn hoofd door het gordijn van zware zijde, dat hem nog van het publiek scheidde, en zag hoe mevrouw Hyward gebaren van wanhoop maakte, opgewonden heen en weer liep, en toen met koortsachtige haast naar iets ging zoeken, dat zij een oogenblik later gevonden bleek te hebben in de gedaante van haar echtgenoot, een kleine, ronde, volmaakt kaalhoofdige man met een geweldigen neus, en twee stekende, plentere oogen onder de luifels van twee ruige, nog pikzwarte wenkbrauwen.

Bij de deur stond nog het dienstmeisje, met een bleek gezicht en ontstelde oogen, dat zenuwachtig aan haar schortje plukte, en blijkbaar niet wist wat zij doen moest.

Een seconde later ongeveer wist de geheele zaal, wat er doende was, want mevrouw Hyward gilte luid tot haar man:

— Ralph! Derrick is weg, Derrick is uit zijn bedje verdwenen!

Er klonken kreten van beklag, ongeloof en schrik, en een paar dames, goede vriendinnen van de gastvrouw, begonnen met haar mede te gillen, uit sympathie en medelijden.

De dure bariton wenkte driftig zijn accompagnateur, die reeds voor de kostbare vleugelpiano zat, en vroeg op gedempten toon, het lichaam ten halve achter het gordijn verborgen:

— Wat is er gaande? Waarom schreeuwt die oude vogelverschrikster zoo?

— Naar het schijnt is de kleine jongen verdwenen. Wacht even, ik zal het gaan informeren!

De accompagnateur voegde zich ongemerkt onder het groepje, dat mevrouw Hyward omringde, luisterde een paar minuten, en wipte toen weer op het podium om rapport uit te brengen aan den ongeduldigen en zeer gegriefden bariton, die niet gewend was, op zulk een wijze te worden behandeld:

— De jongen is een uur geleden naar zijn bed gebracht, een half uur geleden sliep hij vast, en toen het kindermisje zooeven binnen trad om te zien hoe hij het maakte, was hij verdwenen!

— En maken die menschen daarom zoo'n spektakel? De jongen is natuurlijk gaan spelen in een andere kamer!

— Neen, dat kan niet. Zijn slaapkamer heeft maar een enkele deur, die in de gang uitkomt, en die uit voorzorg altijd wordt afgesloten. Het meisje heeft die deur dan ook met den sleutel moeten openen, maar zij vond het raam open!

— Dan is de jongen een slaapwandelaar, en hij zal ergens in de goot zitten! Kan ik zingen of niet? Ik verkies niet, hier voor gek te staan!

— Ik denk dat je aan het zingen niet toekomt, amice. De moeder is wanhopig. Van slaapwandelen is geen sprake. Tegen het raam staat een ladder, en die kan de jongen onmogelijk zelf hebben gezet. Er is geen sprake van of hij is ontvoerd.

De dure bariton haalde de schouders op, want het bericht liet hem in den grond volmaakt koud, en hij zeide korzelig:

— Ga eens vragen, wat die menschen nu eigenlijk willen. Denk erom dat ik mijn geld in ieder geval uitbetaald wil hebben. Ik heb dezen avond met moeite kunnen vrijmaken.

De accompagnateur vond het een onaangename boodschap, maar hij hing op zijn beurt weer van den beroemden zanger af, die hem morgen zijn congé kon geven, en zoo wipte hij dan weer van het podium, en hij hoefde niet eens iets te vragen, want er was een soort van paniek uitgebroken, en allen liepen doodelijk ontsteld door elkaar, niet wetend wat te doen. De arme moeder stond op het punt, flauw te vallen, en krijschte oorverscheurend:

— Mijn kind! Mijn kind! Ze hebben mijn kind gestolen!

Op dat oogenblik trad er een lange, magere

man binnen van een jaar of vijftig met een verlegen gezicht en lange, grijzende haren, die een reusachtige bril droeg, en die niet in avond-toilet was, maar in een zeer eenvoudig huisjasje, en zelfs op pantoffels. Hij hield een stukje papier in de hand, en zijn bijziende oogen zochten met een verwilderde uitdrukking naar de vrouw des huizes.

Een heer met spierwit haar, die vlak bij de deur stond, en die blijkbaar groot belang in de zaak stelde, nam hem zonder omslag het papiertje af, en vroeg:

— Wat is dat? Als ik mij niet vergis is U de gouverneur van den kleinen Derrick?

— Ja — mijn naam is Konrad Weiss. Ik vond dit op het hoofdkussen van den armen knaap gespeld. Het meisje heeft het zeker in haar opwinding over het hoofd gezien. Mijn kamer is schuin tegenover de zijne, moet gij weten.

De heer met het witte haar liet vlug zijn oog over het papiertje gaan.

Het was waarschijnlijk uit een ordinair opschrijfboekje gescheurd, en had den volgende inhoud, die met behulp van een schrijfmachine was getikt:

„Betaal ons een millioen, en je krijgt je welp terug, anders gaat hij er onherroepelijk aan. We zullen je nader de plek berichten, waar jij het geld moet brengen.”

Daaronder was met roode inkt en vrij onbeholpen een klavertje geteekend, en daaronder stond weer de onderteekening, in machineschrift:

„De Bende van Klaveren Aas.”

— Misschien een lugubere grap, zeide de heer met het witte haar peinzend, terwijl zijn blikken mevrouw Hyward zochten. Ga haar dit briefje maar spoedig brengen, Herr Weiss, en dan zou ik maar aanstonds de politie gaan waarschuwen. Grap of niet — er moet dadelijk een onderzoek worden ingesteld!

De gouverneur, die waarschijnlijk een zeer kundig en ervaren opvoeder was, en waarschijnlijk een groot geleerde, was in een groot gezelschap de verlegenheid zelve, en hij stond nog altijd schutterig en aan zijn bril rukkend met het papiertje te draaien, toen mevrouw hem in het oog kreeg, op hem toestormde, en kermde:

— Uw schuld! U had het moeten beletten! Ons kind was aan Uw hoede toevertrouwd! Wie weet waar hij nu zit!

— Mevrouw — ik heb werkelijk niets gehoord! Ik was verdiept in de lezing van mijn

jongste manuscript, en ik verzeker U dat ik niets heb gemerkt! stamelde de ongelukkige gouverneur.

Maar mevrouw Hyward had het papiertje gezien, rukte het uit zijn hand, las het en viel nu pas in vollen ernst flauw, met het gevolg dat er nu aanstonds een wanorde ontstond, alsof er midden in het vertrek een brand was uitgebroken. Vele dames liepen schreeuwend heen en weer, anderen gilden om de politie, weer anderen wilden onmiddellijk hun auto laten voorkomen, en alleen de heer met het witte haar scheen volmaakt kalm te blijven, en zijn luide, heldere stem klonk bevelend:

— Gaat allen rustig heen, want onze gastvrouw zal niet in staat zijn, U langer bezig te houden. Jij, meisje, telefoneer onmiddellijk naar het dichtstbijzijnde posthuis. Roep zooveel mogelijk bedienden bijeen, die de achterzijde van het huis moeten doorzoeken. De kleine Derrick sliep foch in een vertrek op de tweede verdieping? In den linker vleugel van dit huis?

Het doodelijk ontstelde meisje knikte, en wilde heengaan, toen de heer met het witte haar haar terug riep en zeide:

— De agenten moeten vergezeld zijn van iemand die vingerafdrukken kan opnemen! Wie weet vindt men iets in de slaapkamer van den knaap, en laat vooral niemand daar iets aanraken. Sluit de deur af en breng den sleutel aan je meester.

Het meisje en Herr Weiss snelden weg, en mijnheer Hyward die zich met zijn vrouw bemoeid had, staarde eerst verwilderd op het veel beteekenend briefje, en kwam toen op den ouden heer af, die met zooveel gezag gesproken had.

Hij was blijkbaar geheel in de war en stotterde:

— Het is vriendelijk van U, dat gij de noodige maatregelen neemt, mijnheer. Wij hebben niet het genoegen U persoonlijk te kennen — maar ik zeg U nogmaals dank. Dit briefje hier....

— Ik heb het gelezen, zeide de ander rustig. En ik zou het vooral niet te licht opvatten. Dit is stellig geen grap, maar bloedige ernst. Geef dat briefje aan den detective, die aanstonds zal komen. Misschien levert het wel een aanknopingspunt op.

Intusschen hadden reeds vele gasten, die niet tot de naaste vrienden behoorden, overhaast afscheid genomen, en zich bescheiden teruggetrokken, wel begrijpend dat zij hier op dit noodlottige oogenblik overtollig waren. Tien minuten later bevonden er zich nog slechts een

vijftiental personen in de groote nu zoo sombere zaal. De dure bariton had zijn geld gekregen, en was zonder veel omslag met zijn accompagnateur verdwenen. Mevrouw Hyward was weer tot zich zelf gebracht met behulp van eau de cologne, en vlugzout, en zat met een doodsbleek gelaat zachtjes jammerend en het bovenlijf heen en weer wiegend op den breeden divan, door een paar van haar vriendinnen omringd, die haar vruchteloos poogden te troosten.

Suze, het dienstmeisje, en Herr Weiss hadden hun plicht gedaan, en er waren nog geen tien minuten verlopen, na de ontdekking van de ontvoering of een paar agenten traden binnen, onder bevel van een politieluitenant, en vergezeld door een detective van het hoofdbureau van Manhattan, en een expert met zijn kistje gereedschappen.

Inmiddels was ook het geheele blok reeds afgezet, ofschoon iedereen volmaakt overtuigd was van de nutteloosheid van dezen maatregel. Een enkele blik op de ligging van het huis en vooral van de slaapkamer van Derrick Hyward was ruimschoots voldoende om te doen begrijpen dat de ontvoerders van den knaap reeds ver moesten zijn.

Het raam waartegen de ladder geplaatst was, keek uit op een vrij ruime binnenplaats, door een hoogen muur omringd, die een groot deel van de ladder verborgen had voor de oogen van de voorbijgangers, die bij toeval het nauwe, stille zijstraatje hadden gebruikt, dat het fraaie heerenhuis scheidde van het volgende gebouw.

De schurken die den knaap geroofd hadden, behoefden niets anders meer te doen, toen zij eenmaal beneden aan de ladder waren, dan eenvoudig de poortvormige deur te openen, die zich in den muur bevond, en door die stille zijstraat met een auto te vluchten.

Het onderzoek wees al heel spoedig uit, dat dit ook inderdaad het geval was geweest. Men vond de deur in den muur open, en daar het slot niet geforceerd was, moest er een valsche sleutel zijn gebruikt.

De ladder hadden de bandieten ter plaatse gevonden en zij behoefden hem nog slechts op te richten. Het bleef een weinig vreemd, hoe zij door het raam waren binnengedrongen zonder dat de jongen er iets van gemerkt had want het was wegens de koude stevig gesloten geweest. In ieder geval waren zij niet door de deur naar binnen gedrongen, want het dienstmeisje bleef pertinent volhouden, dat zij den sleutel in het

slot had moeten ronddraaien, alvorens te kunnen binnentreden.

Natuurlijk had men den jongen onmiddellijk een prop in den mond gestoken, om hem het schreeuwen te beletten, want anders was het onverklaarbaar dat Herr Weiss niets had gehoord.

Weliswaar was hij van zijn pupil door een gang gescheiden maar de zijvleugel was zeer stil, en luid geschreeuw had hij moeten hooren. Het kon dus niet anders of de jongen was in

zijn slaap overvallen en gekneveld.

Maar de detective scheen met dit alles zeer weinig ingenomen te zijn, en zijn scherp gezicht had een eigenaardige uitdrukking, toen hij opkeek van het briefje, dat hij met zorg had bestudeerd, en rustig zeide :

— Het ziet er leelijk uit, mijnheer Hyward. Wij zullen die zaak eens grondig napluizen. Er zijn een paar raadselachtigheden in, die moeten worden opgelost, voor wij verder gaan.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

HET EERSTE ONDERZOEK

De detective heette Archibald Moore. Op zijn bureau in de Negentiende Straat gelegen, beschouwde men hem als een van de knapste koppen van het geheele corps. Hij had een lang, scherp gezicht, en groengrijze, een weinig te dicht bij elkander staande, zeer scherpe oogen, die U tot in de ziel schenen te kunnen lezen. Zijn huid was licht gebruid, en tanig als van iemand die den meesten tijd van zijn leven in weer en wind doorbrengt. Hij was dan ook volstrekt geen boekengeleerde, maar veeleer een jager op grof wild, maar hij bezat een natuurlijke slimheid, waaraan maar weinig ontsnapten.

Omdat het zijn plicht was, had hij onmiddellijk telefonisch zijn bureau in kennis gesteld met het gebeurde, en de radio zorgde voor de rest, maar hij wist wel dat het buitengewoon moeilijk zou zijn, in deze reusachtige stad het spoor van den knaap te hervinden. En daarom moesten er andere middelen te baat worden genomen.

Hij had allen, die nog in huis waren en voor zoover zij niet reeds sliepen toen de roof ontdekt werd, in de groote feestzaal verzameld, en begon nu op kalmen toon zijn vragen te stellen, scherp de gezichten der personen opnemend, die in een halven cirkel voor de tafel geschaard stonden, waarachter hij zelf had plaats genomen.

Hij richtte zich het eerst tot het dienstmeisje, en vroeg, zijn scherpe oogen half dichtknijpend :

— Hoe laat was het precies toen je ontdekte, dat die knaap uit zijn bedje verdwenen was?

— Precies weet ik het niet, mijnheer maar het kan niet ver van half elf zijn geweest.

— Waarom trad je binnen ?

— Om te zien of jongeheer Derrick wel sliep.

— Deed je dat vaker ?

— Ik sloeg nooit een avond over, maar het was gewoonlijk vroeger. De jongeheer had vanavond wat later mogen opblijven, omdat mevrouw een partij gaf.

— Hij is dus ook hier geweest — ik bedoel, in deze zaal ? vroeg Moore op levendigen toon.

— Ja, zoowat een half uur. Ik zelf heb hem binnen gebracht.

— Was het een gezeggelijk kind ? vroeg Moore weer.

Het meisje wierp een schuwen blik op haar meesteres, die met de zakdoek voor haar oogen zat, en scheen te aarzelen met het antwoord.

— Kom er rond voor uit, en zeg de waarheid, want ook kleinigheden kunnen van belang zijn ! drong Moore aan.

— Jongeheer Derrick was soms wel een beetje koppig en dwingerig ! zeide het meisje met zachte stem.

— Het liefste, meegaandste kind wat er bestond, kreet de verontwaardigde moeder. Een engel van een jongen ! Iedereen liep met hem weg !

— Dat schijnt zoo — al doet men het dan uit zelfzuchtige motieven ! zeide Moore droogjes. Maar moeders hebben daar meestal een anderen kijk op dan het dienstpersoneel — en de laatste, U moet het mij niet kwalijk nemen dat ik het zeg, is meestal de juiste ! De jongen deed dus zoowat wat hij verkoos ? Als hij naar bed was gebracht, kon men er volstrekt niet op aan, dat hij daar ook werkelijk bleef ?

— Daarom juist ging ik een paar malen kijken ! zeide het meisje, nog altijd met gebogen hoofd.

— Het is dus denkbaar, dat hij in het half uur, dat hij alleen gelaten is, uit zijn bed is gesprongen, en naar de gang is geloopt ?

— Ja, dat zou wel kunnen ! hakkelde het meisje.

— Het zou volstrekt niet kunnen, mijn beste kind, want je hebt zelf gezegd, dat de deur op slot was ! zeide Moore met stemverheffing.

Het bleef een oogenblik stil, en het meisje frommelde zenuwachtig aan haar schortje, en zeide, zonder op te zien :

— Dat is ook zoo — dat had ik vergeten — jongeheer Derrick kon onmogelijk zijn kamer verlaten hebben !

Moore keek het meisje een oogenblik doordringend aan, streek met zijn sterke, lenige

vingers over zijn slaap, bromde iets voor zich heen, en noteerde vlug iets.

Toen hernam hij :

— Hij kan dus alleen maar uit zijn bed zijn gekomen, en bij voorbeeld het raam hebben geopend. Was de jongen bang? Ik bedoel — acht je het mogelijk, dat hij zou zijn gaan kijken wat er was, als er eens op het raam werd getikt?

— Dat — dat is heel best denkbaar! antwoordde het meisje.

— Waarom spreek je toch niet vrij uit, en kijk je mij niet aan? zeide Moore streng. Hoe is je naam eigenlijk?

— Ik heet Tilly!

— Je naam voluit!

— Mathilde Duncan!

— Hoe lang ben je hier in dienst?

— Drie jaren, mijnheer.

— Je blijft er bij, dat je niets bijzonders in de kamer hebt gezien, ik bedoel in de kamer van den kleinen Derrick. Geen verdachte lui in de buurt zien zwerven?

— Niets, mijnheer!

— Waar werd de ladder bewaard, die de roovers hebben gebruikt?

— Dat weet ik niet, mijnheer — dat zijn dingen waarmee ik mij niet bemoei!

— Zoo? En wie bemoeide er zich dan wel mee?

— De huisknecht.

Moore liet zijn blik vragend langs den kring bedienden gaan, totdat de huisknecht Owen Plug naar voren trad, die zijn naam noemde, voor men het hem behoefde te vragen.

Moore nam hem met een snellen, doordringenden blik op, en zeide :

— Er is met die ladder iets vreemds. Hoe hebben de roovers zoo precies geweten dat zij in of bij dit huis zulk een onontbeerlijk voorwerp zouden vinden? En zij hebben het moeten weten, anders zouden zij zeker niet door het raam zijn binnen gekomen — of althans weer zijn weggegaan!

De huisknecht haalde de schouders op, en gaf ten antwoord :

— De ladder lag in een soort bergloods, maar de deur daarvan was niet op slot.

— Het is toch zoo duidelijk als glas, dat de schurken dat hebben geweten! riep Moore ongeduldig uit. Men gaat maar niet op goed geluk bij zulk een gevaarlijke onderneming aan den gang! De ladder is inschuifbaar, dat wil zeggen dat men de twee helften er van door middel van sterke ijzeren hoekijzers aan elkan-

der kan bevestigen. Ook dat moeten de roovers natuurlijk hebben geweten. Wie heeft hen ingelicht? De logica zou ons moeteninfluisteren, sat die inlichtingen noodzakelijk afkomstig moeten zijn van iemand die van de aanwezigheid van die ladder en zijn mogelijkheden op de hoogte was — dat wil dus zeggen een bewoner van dit huis!

Het bleef weer een oogenblikje stil, en toen kreet eensklaps mevrouw Hyward :

— O, als ik dat slechts kon vermoeden!

Moore hief kalmeërend zijn hand op, en zeide :

— Het is beter, dat vermoedens niet geuit worden — voor zij tot zekerheden zijn geworden, mevrouw! Uw personeel is zeer groot, naar het schijnt.

En Moore liet langzaam zijn blikken gaan over de rij bedienden, over den zwaarlijvigen butler met zijn vollemaansgezicht, de huisknecht, den kamerbediende, de keukenmeid, het eerste en het tweede kamermeisje, den chauffeur, en nog een vaag personage, die van alles tegelijk scheen te doen, en die er een beetje schuw bijstond in zijn zwart pak, dat tamelijk versleten was.

Moore kon zijn functies niet goed thuis brengen, en omdat hij een man was, die iedere ongewisheid haatte, vroeg hij op den man met zijn onbeduidend gezicht wijzend :

— Wat doet deze man? Ik geloof wel dat ik alle andere bedienden volgens hun bezigheden kan indeelen — maar mijn kennis schiet te kort bij dat heerschap daar.

— Hij poetst het zilver, hij doet kleine boodschappen, hij helpt den chauffeur bij het schoonmaken van den auto! zeide de butler, niet zonder een tikje minachting in zijn stem.

— Zoo, een soort Manusje-van-Allen dus! hernam Moore. Al lang hier?

— Een halve maand! antwoordde de butler inplaats van de gevraagde.

— Laat die man mij zelf antwoorden! zeide Moore streng. Hoe is je naam, vriend?

— Harold Blake! antwoordde de gevraagde op bedeesden toon.

— Had je getuigen?

— Ja — maar niet bepaald als duivelstoejager! antwoordde Blake zachtjes, en met een flauwen glimlach. Ik ben dokter in de staatswetenschappen!

— Sjonge, sjonge, dat is niet mis! zeide Moore, terwijl hij den man in zijn veel gedragen pak nog eens goed opnam. Engelschman zeker?

— Ja, uit Birmingham! Ik ben pas twee jaren hier in Amerika. Het spijt mij — ik heb

mij het accent nog niet kunnen aanwennen ! Maar ik kwam hier niet ver met mijn staathuishoudkunde ; de crisis deed het overige — en ik was blij dat ik een baantje kreeg !

Mijnheer Hyward knorde iets onverstaanbaars, en zei toen, duidelijker :

— Hij is goed voor zijn werk, en die staathuishoudkunde nemen wij hem niet kwalijk ! het is tegenwoordig niet eens zoo makkelijk, dienstpersoneel te krijgen. Ik weet niet waar het heen moet. Apropos, verliezen wij geen kostbaren tijd met dit gevraag ?

Moore trok zijn wenkbrauwen zoo hoog mogelijk op, en zei afgemeten en uit de hoogte :

— Dat kunt U gerust aan mij over laten, mijnheer Hyward — tenzij gij liever de geheele zaak op haar beloop laat, en het millioen betaalt, zoodra de volgende waarschuwing komt !

— Maar al deed gij dat, dan zouden de schurken toch nog niet van mij af zijn, want afdreiging behoort tot de zwaarste misdrijven. Het dient echter tot niets, in den blinde te gaan zoeken, en mijn „gevraag” dat U overbodig toeschijnt, kon wel eens van groot nut blijken, naderhand ! Het schijnt nog steeds niet tot U te zijn doorgedrongen, mijn waarde heer, dat het niet anders kan, of de ontvoerders moeten hier in huis medeplichtigen hebben gehad ! In ieder geval moeten zij uitstekend op de hoogte zijn gebracht van de gebruiken hier. Het poortdeurtje is zonder twijfel voor hen geopend, of wel, men heeft hun een valschen sleutel verschaft. Dat van de ladder wisten zij. Dat alles wijst er op, dat hier helpers geweest moeten zijn.

Dit laatste had de detective weer met stemverheffing gezegd, en zijn scherpe oogen gingen nogmaals onderzoekend over de gezichten.

Maar er viel volstrekt niets op te lezen, behalve op zijn hoogst een weinigje onrust, die zeer goed verklaarbaar was, en vooral veel nieuwsgierigheid.

Moore had het papiertje ter hand genomen, dat men op het hoofdkussen had gevonden, bekeek het nog eens aandachtig, nu met behulp van een vergrootglas, en vroeg toen eensklaps, zich tot Hyward richtend.

— Hebt gij hier in huis een schrijfmachine ?

— Mijn secretaris gebruikt er een, de gouverneur van Derrick bracht er een mee, en ik zelf heb een portable.

— Zijn die machines nieuw ?

— Ik kocht mijn draagbare nog geen half jaar geleden. Mijn secretaris heeft pas een splinternieuwe Remington aangeschaft, maar van

die van mijnheer Weiss weet ik niets af.

— Mijn schrijfmachine is heel oud ! bekende de gouverneur.

— Ik zou ze graag eens willen zien ! hernam Moore. Ik hoop niet dat het teveel last veroorzaakt !

— Volstrekt niet ! hernam Weiss haastig. Ik zal ze dadelijk gaan halen !

De gouverneur verliet het vertrek, en nauwelijks was de deur achter hem gesloten of de detective vroeg aan Hyward ?

— Hoe lang is die mijnheer Weiss in Uw dienst ?

— Twee jaren !

— Zijt gij tevreden over hem ?

— Volkomen !

— Kon hij goed overweg met uw zontje ?

— Mijn zontje kon goed overweg met hem ! verbeterde Hyward. Hij is een inschikkelijk en meegaand man.

— Ja, ik geloof dat ik het begrijp, zei Moore glimlachend.

Op dat oogenblik trad mijnheer Weiss al weer binnen, niet zonder inspanning een zwaar, ouderwetsch bakbeest van een schrijfmachine torsend, die hij voor den detective op de tafel neerzette.

Het was zelfs noodig, dat hij Moore eenige van de raadselachtige handgrepen verklaarde, voor deze in staat was een paar regels te tikken. Toen nam hij het papier weer uit de machine, bekeek het schrift aandachtig door zijn loupe, zuchtte ongeduldig, en zei.

— U kunt dat ding nu wel weer wegbrengen. En als ik U was, zou ik maar eens een nieuwe koopen. Ik krijg den indruk, dat men evengoed met behulp van een koffiemolen een brief kan schrijven als met dit vermolmd ding. Naar het schijnt werden er al schrijfmachines gebouwd in den tijd, toen Kain Abel dood sloeg. U moet dit echter volstrekt niet weg doen, in geen geval, want menig museum zal graag het gewicht in goud betalen ! Weg er mee !

In zijn heiligste gevoelens gekwetst nam de Deutsche gouverneur het zware ding weer van de tafel en droeg het weg.

Moore teekende weer iets op, en toen zeide hij, opstaande, tot mijnheer Hyward :

— Voor het oogenblik ben ik hier gereed. Uw geheele personeel hier moet zich ieder oogenblik ter beschikking houden van de politie. Ik zou nu nog gaarne even de slaapkamer zien. Maar voor ik dat doe, heb ik nog iets te vragen. Wie heeft dit briefje in ontvangst genomen ?

— Dat deed mijnheer — mijnheer — het

spijt mij vreeselijk, maar ik heb bij het voorstellen Uw naam niet goed gehoord, mijn waarde heer! zeide Hyward, zich tot den heer met het spierwitte haar wendend.

— Carol Brisbane! zeide de gast glimlachend.

— Kent U dezen heer dan niet? vroeg Moore verbaasd.

— Zoiets komt meer voor! zeide Hyward schouderophalend. Mijnheer Brisbane werd aan mij voorgesteld door een mijner vrienden, kolonel Bloom.

— Dien ken ik zeer goed! zeide Moore gerust gesteld. Colonel Bloom is in geheel Londen een bekende figuur. Wilt gij mij zeggen van wien gij het briefje aannaamt, mijnheer?

— Ik kreeg het van mijnheer Weiss! antwoordde Brisbane met een glimlach.

— Waren er nog meer vreemde gasten van avond?

— Wel een tiental, maar ik zal U dringend moeten verzoeken, mijnheer, niet de dwaasheid te begaan, hen al ware het slechts vluchtig, te verdenken! riep de multimillionnair toornig uit. Zij allen werden aan mij voorgesteld door zeer goede vrienden, wier karakter boven iedereen twijfel verheven is!

— Ik denk er niet aan, iets te betwijfelen, mijnheer! hernam Moore bedaard. Maar ik behoor toch zekerheid te hebben. Iemand die hier zou weten binnen te dringen onder een voorwendsel, zou een gemakkelijken slag kunnen slaan! Want niets zou gemakkelijker zijn, mits hij het huis kende, dan eenvoudig de deur van de slaapkamer te openen, het kind het schreeuwen te beletten, het te binden, het raam te openen en het te overhandigen aan de schurken, die reeds buiten stonden te wachten!

Hyward keek den detective verbluft aan, en zijn vrouw schreeuwde, plotseling weer in snikken uitbarstend:

— Hoe het dan ook gegaan is — wat doet het er toe — ik wil mijn kind terug hebben! En als zij het vragen, dat millioen, dan zullen wij het onmiddellijk betalen! Niet waar, Ralph?

Mijnheer Hyward streek eens over zijn kalen knikker, en antwoordde ontwijkend:

— Dat is te zeggen — het is een krankzinnig hoog bedrag — en ik zou toch liever willen trachten....

— Uw zoon terug te krijgen en Uw geld in Uw zak te houden! vulde Moore met een effen gezicht den zin. Daar is heel verklaarbaar en vergeeflijk, mijnheer Hyward, en wij zullen niets nalaten, om het zoover te krijgen! En nu de slaapkamer, wat ik U verzoeken mag! Het spreekt van zelf dat gij mij onmiddellijk moet waarschuwen, als de boeven U voor de tweeden keer schrijven!

En met deze woorden ging hij het vertrek uit vergezeld door Mathilde Duncan en een agent.

Het personeel mocht indrukken, en het ongelukkige echtpaar bleef met de weinige nog overige gasten achter.

Mijnheer Brisbane slenterde langzaam naar het tafeltje, nam het blaadje papier op, hetwelk de detective had betikt, en glimlachte.

Heel even ontmoette zijn blik dien van het sjofele mannetje in zijn zwarte pak, van mijnheer Harold Blake, die boodschappen deed en het zilver poetste.

Hij schreef met potlood iets aan de achterzijde van het stukje papier, vouwde het op, nam afscheid van het echtpaar, met een paar hartelijke, goed gekozen woorden en het verzoek, te mogen terug komen, en begaf zich naar de deur.

In het langsloopen liet hij ongemerkt het opgevouwen reepje papier in den zijzak van het schamele jasje van den zilverpoetser glijden.

Tien minuten later haalde deze het in de eenzaamheid te voorschijn en las:

„Om een uur bij het poortdeurtje. Het briefje is geschreven op een machine waarvan de letter „T” gehavend is. R.”

Mijnheer Blake sloeg het blaadje papier om.

Het bevatte niets anders dan drie rijen „T's” maar zij waren volkomen gaaf!

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balford, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

MIJNHEER BRISBANE GRIJPT IN.

Den volgenden morgen was de zaak nog niet erg veel opgeschoten, en zeker niet van het standpunt bekeken der beide ouders.

De kleine Derrick bleef nog altijd zoek, en van de roovers was nog geen nader bericht vernomen. Het kon echter ieder oogenblik komen, en mijnheer Ralph Hyward had aan Moore de toezegging gedaan, dat hij hem onmiddellijk op de hoogte zou stellen, zoodra dat bericht zou komen, op welke wijze dan ook.

Het onderzoek van het huis en van de binnenplaats daarachter had weinig resultaten opgeleverd. Het stond nu wel vast dat de daders nauwkeurig op de hoogte waren geweest van den plaatselijken toestand, en geen tijd hadden verloren met zoeken naar middelen om binnen of weer buiten te komen.

Natuurlijk had het de aandacht getrokken, dat er in de kinderkamer op den vloer noch op de vensterbank modderige afdrucken werden gevonden, en toch had het in den vooravond langen tijd geregend!

Terecht mocht hieruit worden afgeleid, dat de ontvoerders wel langs de ladder naar beneden waren gegaan, maar hoogstwaarschijnlijk door de gangdeur waren binnen gekomen.

Dat niemand hen daarbij gezien had kon wel verklaard worden, als men aannaam dat zij zich tot op het oogenblik van de ramp verborgen hadden gehouden in een muurkast onder de trap, die zich op een vijftal meters afstand van de slaapkamerdeur bevond.

Even duidelijk was het, dat zij niet met den knaap bij zich de hoofdtrap hadden durven afdalen, en langs de voordeur ontsnappen, want dat zou bijna zeker gezien zijn.

Nu bleef de vraag ter beantwoording over, hoe de brutale ontvoerders dan waren binnen gekomen. Dat moest in den loop van den dag gebeurd zijn, of misschien kort na het diner, toen allen het druk hadden met de komende soirée. Het meest voor de hand lag, dat iemand hen tersluiks had binnen gelaten. Twee mannen waren natuurlijk ruimschoots voldoende geweest, om de daad te volbrengen.

Het kon omstreeks tien uur in den morgen

zijn, toen mijnheer Carol Brisbane zich liet aandienen.

Het was nog zeer vroeg, het was in geen geval visitetijd, en aanvankelijk had mevrouw Hyward veel lust, dien ontijdigen bezoeker weg te zenden, maar toen bedacht zij, dat hij veel belang in de zaak scheen te hebben gesteld, en dat hij wellicht goeden raad kon geven.

Zij trok snel een van haar mooiste ochtendjaponnen aan — want de ontvoering van een zoon behoeft een vrouw, die er nog aantrekkelijk denkt uit te zien, zeker niet te weerhouden, een prettigen indruk op haar bezoekers te maken — en voegde zich toen bij haren echtgenoot, en den bezoeker, die reeds hadden plaats genomen in den kleinen salon.

En onmiddellijk begon men te praten over het onderwerp, dat ieders gedachten in huis nog bezig hield, van de ongelukkige ouders af, tot aan het schamele zilverpoetsertje toe.

De bezoeker viel met de deur in huis, en vroeg onmiddellijk :

— Hebben de schurken al iets naders van zich laten hooren?

— Nog niets, mijnheer, en wij verkeerden in de grootste ongerustheid! antwoordde mevrouw Sabine.

— Zegt U mij eens oprecht, mijnheer Hyward — wat zijn eigenlijk Uw voornemens — als de bandieten er ernst van maken, en werkelijk een millioen eischen — zult gij dan aan dat verlangen voldoen, en dat bedrag betalen?

Hyward gaf niet aanstonds antwoord, want de vraag scheen hem in verlegenheid te hebben gebracht. Toen zeide hij op onzekereren toon :

— Als het volstrekt onvermijdelijk was, en ik daardoor het leven van mijn jongen kon redden, zou ik natuurlijk niet aarzelen, maar ik zou toch wel degelijk het uiterste in het werk stellen om de bandieten te straffen en tegelijkertijd mijn Derrick te redden! Het is een ongehoord, een schandelijk hoog, een krankzinnig bedrag.

— Dat ben ik volstrekt met U eens, mijnheer Hyward, hernam de bezoeker. Ik ben dan ook overtuigd, dat gij met beide handen een voorstel

zoudt aanemen, om Uw zoon te hergeven tegen een veel geringer bedrag, laat ons zeggen 50.000 dollar!

Ralp Hyward keek Brisbane verbluft aan, en stamelde:

— Dat is te zeggen — wat bedoelt gij daar eigenlijk mee? Wie zou mij zulk een voorstel kunnen doen?

— Wel, iemand die verbindingen heeft in de onderwereld van New York, of die dingen weet, die mijnheer Moore onbekend zijn gebleven. Vertelt U mij eens, mijnheer Hyward — de bariton die gisteren bij U zou zingen, maar het niet gedaan heeft, heette immers Bartholi?

— Ja, Guiseppe Bartholi! antwoordde Hyward ten hoogste verwonderd. Hoe komt gij daar zoo plotseling bij?

— Wel het is maar een vraag. Hij heeft gisteren niet gezongen, en dat is heel begrijpelijk. Hebt gij hem niettemin betaald?

— Natuurlijk! Het was niet zijn schuld dat hij niet kon zingen! Hij was er, hij had een andere uitvoering verzuimd, en hij had dus recht op zijn geld.

— Hebt gij hem dat zelf gegeven?

— Neen, mijn vrouw stelde het zijn accompanateur ter hand.

— Hadt gij Bartholi ooit van te voren gezien?

— Alleen op het tooneel — ik geloof als Tellramund, in Lohengrin — maar het kan ook wel Herodes in Herodiade zijn geweest — herinner het mij niet goed meer.

— Het ontloopt elkaar niet veel, zeide de bezoeker met een flauwen glimlach. En hiermede zullen wij maar van het onderwerp afstappen. Ik zou nog zeer gaarne het slaapvertrek van den kleinen Derrick eens zien, en ook de ladder, en de tuinpoort.

— Zijt gij soms een detective? vroeg Hyward opgewonden. In dat geval wil ik U wel zeggen, dat ik U gaarne 50.000 dollar zal betalen, als gij ons onzen Derrick kunt terug bezorgen, gezond en wel, natuurlijk!

— Dat neem ik aan, zeide Brisbane, weer met dien glimlach, maar ik wil geen koop sluiten, wij zullen zeggen dat ik, na aftrek van mijn kosten, het geld zal besteden aan liefdadige doeleinden, maar dan naar mijn eigen keuze!

— Maar mijnheer, gij spreekt alsof gij werkelijk eenige hoop hebt, onzen Derrick te bevrijden! riep Sabine Hyward opgewonden uit, terwijl zij haar beringde handen vouwde en met een smeekend gebaar ophief. Als dat zoo is, dan bezweer ik U, laat ons niet in de onzeker-

heid! Wij willen U zelfs nog meer betalen, als gij ons onze jongen terug geeft!

Brisbane trok zijn wenkbrauwen hoog op en vroeg uit de hoogte.

— Wat bedoelt gij met die zonderlinge opmerking, mevrouw? Gij zult toch wel niet meenen, dat ik thans weet waar de knaap is, of, erger nog, dat ik iets te maken heb met zijn ontvoering, en hier nu kom trachten, als het ware een onderhandsch accoord met U te sluiten, en mijn medeplichtigen voor te zijn?

Mevrouw Sasine werd vuurrood in haar gezicht, en dat alleen reeds bewees, dat Brisbane juist geraden had. Zij stotterde iets onverstaanbaars, en zeide toen:

— Gij moet het mij vergeven, ik ben nog geheel en al in de war. Wij vertrouwen U volkomen. Maar gij moet toch iets weten of vermoeden, anders zoudt gij zoo niet hebben gesproken.

Brisbane knikte slechts kortaf, en zeide:

— Gij behoeft U niet te verontschuldigen, mevrouw. Dat ik geld als belooning vroeg voor mijn moeite heeft een bijzondere beteekenis, en eveneens een bijzondere oorzaak. En nu de slaapkamer, wat ik U verzoeken mag.

Mevrouw Sabine stond haastig op, en ging haar bezoeker voor door eenige gangen, totdat zij tenslotte een deur opende, en op den drempel zeide:

— Dit is de slaapkamer van onzen armen jongen! En schuin hier tegenover is de deur van de kamer van mijnheer Weiss. Het is mij nog altijd een raadsel dat hij niets heeft gehoord. Is U dat zelf niet vreemd, mijnheer Brisbane?

— Nee, mevrouw! antwoordde de bezoeker kortaf. Ik acht het integendeel zeer verklaarbaar. De gang is er in ieder geval tusschen, en mijnheer Weiss heeft misschien zitten lezen of studeeren, met de handen tegen de ooren gedrukt. En natuurlijk heeft de dader wel gezorgd, zeer zacht te loopen. Indien hij dat niet had gedaan, zou Derrick immers zijn wakker geworden.

Brisbane was reeds binnengetreden, en bekeek aandachtig het bed, dat niet was aangeroerd, en waarvan de dekens nog teruggeslagen waren, het fraaie vloerkleed, dat den houten vloer, kunstig ingelegd, slechts voor een deel bedekte, en tenslotte het kozijn.

Hij keek een oogenblik uit het raam, recht naar beneden, toen naar den modderigen grond, en tenslotte naar het tuinpoortje.

Het kwam hem voor dat er aan de andere

zijde van het half geopende deurtje een kleine man stond, die zich haastig verwijderde, toen hij bemerkte dat de blikken van den heer voor het raam op hem gevestigd waren.

— Waarom staat dat poortje open? vroeg Carol Brisbane, met zijn wandelstok naar buiten wijzend.

— Dat is op last van mijnheer Moore geschied. Wij mochten niets aan het slot doen, voor het door een expert was onderzocht.

— Als mijnheer Moore daar een expert voor noodig heeft, dan is hij in zijn vak niet volleerd, merkte Brisbane droogjes op. Nu, mevrouw, ik behoef U zeker niet nader uit te leggen, dat het onmogelijk is, dat de dader of de daders door het raam zijn binnen gedrongen. Gij ziet wel dat die vochtige, kleverige aarde daar beneden onvermijdelijk aan hun zolen zou zijn blijven kleven, want de ladder heeft maar zeer dunne sporten, die zeker niet al dat slijk hadden kunnen wegschrapen. Het kozijn is echter volmaakt vrij van modder, van het minste korreltje droge aarde, en datzelfde geldt voor de laddersporten. Er is niet het minste vlekje op te zien. Ten tweede mag jonheer Derrick een dapper kereltje zijn geweest — maar ik neem niet aan dat hij uit zijn bed zou zijn gekomen om dat venster te openen, als hij had hooren tikken, en hij zou zeker wakker zijn geworden als de schavuiten gepoogd hadden, zich toegang te verschaffen door het raam te forceeren. Sliep hij licht?

— Ja, tamelijk licht!

— Maar het openen van de gangdeur deed hem toch niet ontwaken, en dat is geen wonder, want het slot was dik met vaseline ingesmeerd!

— Maar hoe komt het dat Tilly dat niet heeft gemerkt?

— Het kan zeer goed pas op het laatste oogenblik voor de roof gedaan zijn. Nu, mevrouw ik heb genoeg gezien, en....

Op dat oogenblik klonken er snelle schreden in de gang en mijnheer Ralph Hyward kwam aanloopen, zeer bleek en met een stuk papier in de trillende hand.

— Ik heb een mededeeling van de schurken, Sabine. Nog van avond moet het millioen worden uitbetaald, en anders zullen zij onzen armen kleinen Derrick op een afschuwelijke wijze martelen en tenslotte dooden!

De arme mevrouw Hyward viel op den eersten den besten stoel neer, en nu was er volstrekt niets trotsch, hooghartigs, of nederbuigends meer aan haar, zij was nog alleen maar een

beklagenswaardige vrouw, jammerlijk om aan te zien, bleek en met verward haar.

Een droge snik scheurde zich los uit haar keel, en met moeite bracht zij er uit:

— Dan moet dat bedrag betaald worden, Ralph. Zoodra zij het komen halen....

— Het komen halen? Zoo gek zijn zij niet! riep Hyward op bitteren toon. Het geld moet tegen het aanbreken van den dag in contanten worden neergelegd op een nauwkeurig aangeduide bank in het Central Park, precies om zes uur, en door een enkel persoon, die zich onmiddellijk weer moet verwijderen.

— Waar staat die bank ergens? vroeg mijnheer Brisbane, die naderbij was gekomen.

— Niet ver van een der westelijke ingangen, bij de groote muziektent, antwoordde Hyward. Hier, leest u zelf maar.

Brisbane las het stukje papier zorgvuldig van begin tot eind door, dacht een oogenblik na, en zeide toen langzaam:

— Die bank is goed gekozen — van het standpunt der schurken, die Uw zoon ontvoerden. Voor zoover ik mij herinner staat zij aan een breede, rechte laan, en juist tegenover een zeer groot speelveld. De achterzijde rust tegen een hoogen, met klimop begroeiden muur, die zeker tachtig meter lang is, en de binnenplaats omgeeft van een groote meisjesschool. Het zal zeer moeilijk zijn, zich daar in hinderlaag te leggen, en dat was voor de schurken natuurlijk een reden temeer, juist die bank uit te kiezen. Ik lees hier dat de man die het geld brengt uit het Westen moet naderen — en zij zelve zullen aan de Oostzijde de wacht houden. Daar is waarschijnlijk een of ander boschje, en van daaruit kunnen zij heel gemakkelijk desnoods een drietal of een half dozijn agenten neerleggen, als die de bank zouden naderen. Het speelterrein is bijna 100 meter lang, en ruim zestig meter breed. Dat vormt dus in zijn volmaakte kaalheid een veel betere beschutting dan het dichtste bosch zou kunnen doen. Om zes uur is het om dezen tijd van het jaar bijna volkomen dag, en de schavuiten kunnen dus bijtijds waarnemen, of er bedrog wordt gepleegd. En geschiedt dat, zoo lees ik in dit briefje, dan is Uw zoon een uur later een lijk! Het is even wreed als duidelijk. Hebt gij wel gemerkt, dat deze waarschuwing, of liever dit bevel, mank gaat aan hetzelfde euvel als het eerste briefje, dat van gister avond?

— Ik heb niets kunnen ontdekken! mompelde Hyward, die zich met zijn vrouw bezig hield.

— Alle letters „T” missen het dwarsstreepje, en er is geen sprake van, of de beide epistels zijn op dezelfde machine getikt en zeer waarschijnlijk ook door dezelfde persoon, want hij maakt in dezelfde woorden ook dezelfde eigenaardige tikfouten. Ik zou zeggen dat hij een beginner is in de moeilijke kunst! Een onderteekening heeft de brief niet, in tegenstelling met het eerste, korte briefje, maar het is natuurlijk eveneens afkomstig van de „Bende van Klaveren Aas”. Heb ik het wel begrepen, dan was Uw voornemen, de som maar aanstonds te betalen?

— Het geld zal morgen op de bank liggen! zeide Sabine Hyward op vasten toon.

— Wij hebben nog den geheelen dag en den nacht voor ons, mevrouw, bedenk dat wel. En vergeet niet wat wij zoeven hebben besproken. Indien ik er in slaag, Uw zoon op te sporen en levend bij U te brengen, nog vandaag, betaalt gij mij 50.000 Dollar. Is dat overeengekomen?

Hyward scheen nog een oogenblik te aarzelen, en antwoordde toen:

— Mijnheer Brisbane, gij moet het mij niet ten kwade duiden, als ik mijn verbazing te kennen geef over Uw handelwijze. Inderdaad, gij moet wel heel zeker van Uw zaak zijn, dat gij ons dit aanbod kunt doen!

— Ik weet iets meer dan de politie, dat is alles! En ik wil volstrekt niet ontkennen, dat ik mij in groot gevaar ga begeven — ja, dat ik mijn leven op het spel zet. En mijn leven is voor mij zeker wel 50.000 dollars waard! Overigens — gij kunt het aannemen of verwerpen, naar Uw eigen verkiezing. Ik betwijfel echter sterk, of mijnheer Moore wel in staat zal zijn, Derrick op te sporen — voor het te laat zal zijn!

De beide ouders van den verdwenen knaap raadpleegden elkander nog eens met den blik, en toen zeide mijnheer Hyward:

— Wij nemen het aan! Doe Uw uiterste best, mijnheer Brisbane, breng ons onzen jongen terug, en ik zal U onmiddellijk 50.000 Dollars uit betalen.

— Voor mijn armenkas! zeide mijnheer Brisbane glimlachend.

— Voor onverschillig wat! hernam mijnheer Hyward ongeduldig. Gij moogt er mijnentwege feesten van vieren, dat is mij onverschillig, mits gij er werkelijk in slaagt, Derrick op te sporen en gezond en wel bij ons terug te brengen. Wanneer denkt gij terug te komen?

— Als alles goed gaat, nog voor midder-

nacht! Faal ik in mijn pogingen, dan kunt gij nog altijd dat geweldige bedrag naar de bank gaan brengen — ik bedoel de bank in het Park! Apropos, zijt gij er zeker van dat gij dat reusachtige bedrag voor morgen ochtend in constanten bijeen kunt brengen?

— Een Hyward kan alles, mijnheer! zeide de conservenkoning fier. Binnen de drie uren kan ik die som gemakkelijk hebben losgemaakt. Maar — het blijft een enorm bedrag! voegde hij er zuchtend aan toe.

— Ralph! verweet mevrouw hem op scherpen toon.

— Stil maar, poesje, stil maar! suste mijnheer Hyward haastig. Het is immers al goed! Maar ik hoop natuurlijk dat mijnheer Brisbane, die over geheimzinnige middelen schijnt te beschikken, onzen jongen weet te vinden! Luister eens — gij zijt toch geen particulier detective?

— Maar waarom zoudt gij dat niet gelooven? Dat is immers de gemakkelijkste oplossing! antwoordde mijnheer Brisbane met een fijn lachje. En wat die middelen betreft — die bezit ik inderdaad. Ik zal U thans niet langer ophouden, want iedere minuut kan kostbaar zijn. Ik zal U telefonisch op de hoogte houden, van uur tot uur. Wie weet heb ik nog voor de lunch al iets goeds te berichten. Adieu, en schep goeden moed!

Mijnheer Brisbane maakte een buiging, en verliet het huis met de laatste waarschuwing van de bende van Klaveren Aas in zijn zak.

De beide Hywards keken hem een beetje verbluft na, en ondervroegen toen elkander met den blik.

— Een zeer zonderling heerschap! zeide mijnheer Hyward tenslotte. En als Henry Brash hem niet zelf aan ons zou hebben voorgesteld, dan zou ik hem niet hebben ontvangen! Een vreemde signeur, die detective! Als het er tenminste een is, wat nog volstrekt nog niet zoo zeker kan worden genoemd! Waarom gaf hij bijvoorbeeld zijn adres niet op?

Hij kon zich zelf op die vraag geen antwoord geven, want de oude butler kwam zeggen, dat er iemand voor mijnheer Hyward aan de telefoon was, die hem dringend moest spreken.

Hyward haastte zich naar zijn werkkamer, meenende, dat Moore hem misschien iets had mede te delen, en mevrouw Sabine dribbelde achter hem aan.

Hij nam het toestel ter hand, luisterde aandachtig, en mevrouw vernam tot haar schrik

een reeks uitroepen van verbazing, ontsteltenis en woede, in snelle opeenvolging :

— Wat zeg je ? Het is toch niet waar ? Het is om te stikken ! Vergis je je niet ? O, die schurk ! Die gemeene bedrieger ! Val me niet in de rede — ik zeg je immers, dat ik doodkalm ben ! Versta je me niet — doodkalm ! Die doortrapte schoelje ! Ik stuur dadelijk Moore op hem af !

Na een oogenblikje legde hij het toestel met een smak op den haak, en liet zich met een bleek gezicht op een stoel vallen.

— Wat is er ? Met wien sprak je daar ? vroeg mevrouw Sabine ontdaan.

— Met Harry Brash ! antwoordde Hyward op somberen, doffen toon !

— Wat had hij dan te vertellen ? drong mevrouw aan.

— O, een kleinigheid maar ! antwoordde Hyward schamper. Niets bijzonders. Hij had alleen maar te zeggen, dat die mijnheer Brisbane een

oplichter is, een bedrieger, die heel anders heet, en die een uiterst gevaarlijk misdadiger is ! Hij had alleen maar te zeggen, dat die misdadiger zich door een handige truc in zijn vertrouwen had gedrongen, en dat hij louter door toeval achter die slinksche streek is gekomen ! Hoe hij werkelijk heet, kan Brash niet zeggen, maar naar alle waarschijnlijkheid verliet ons zooeven niemand minder — niemand anders, wil ik zeggen dan John Raffles, de meesterbandiet, de Koning der inbrekers, de gentlemanboef, de tweelingbroer van Serge de Lenz, of hoe men hem anders wil noemen ! En die man zou ons onzen jongen terug bezorgen ! Wij zijn daar bij toeval aan een verschrikkelijk gevaar ontsnapt, Sabine, en Moore moet onmiddellijk gewaarschuwd worden. Want ik behoef je zeker niet te zeggen, met welke misdadige voornemens die man zich hier heeft weten binnen te smokkelen, in den kring van onze beste vrienden !

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK IV.

HET MANKEERENDE STREEPJE.

John Raffles liep met snelle schreden door de Vijfde Avenue, en stapte een der groote hotels binnen, ware paleizen, die men daar vindt!

Hij zat nauwelijks tien minuten in de hal, verdiept in de lezing van een blad, of een piccolo trad binnen, keek even rond, en liep toen regelrecht op hem toe.

— Neem mij niet kwalijk mijnheer — is Uw naam Brisbane?

— Ja, die ben ik!

— Of U dadelijk even aan de telefoon wilt komen!

— Is er een naam opgegeven?

— Mijnheer Harold Blake!

— In orde — ik kom dadelijk!

Raffles vouwde het blad dicht, legde het naast zijn kop koffie en volgde het jonge mensch met zijn paars mouwvest en zijn zilveren knopen naar de telefooncel.

Hij stapte er binnen, sloot de deur, en nam het toestel van den haak.

Op zachten toon zeide hij:

— Het nummer?

— 1039.

— Het woord?

— Zaaier!

— In orde! Wat is er, Brand?

— Iets zeer ernstigs! Ik stond zooeven voor de deur van Hywards werkkamer — laten wij zeggen bij toeval. Er werd getelefoneerd. Dat kon ik natuurlijk niet verstaan — maar wel het gesprek dat er volgde, tusschen onzen man en zijn vrouw! Het was Brash die getelefoneerd had. Om kort te gaan — je truc is uitgelekt,

ofschoon ik niet kan begrijpen op welke wijze, en ik zal maar niet herhalen, welke lieflijke benamingen onze vriend Hyward aan je adres richtte. Hij weet nog wel niet nauwkeurig wie je bent, maar is nog maar zeer weinig van de waarheid verwijderd.

— Dat is heel jammer — maar een ramp is het niet. Ik dank je intusschen voor de waarschuwing.

— Je schijnt het nog al kalm op te nemen, Edward! Dat verlies van 50.000 Dollar, die je immers wilde vragen, schijnt je niet erg aan te grijpen!

— Ik heb ze inderdaad gevraagd, ze zijn mij toegezegd — en ik denk ze ook niet te verliezen, Brand.

— Wat? klonk de opgewonden stem van Brand in het toestel. Je kunt nu toch onmogelijk het onderzoek naar den knaap blijven voortzetten?

— Waarom niet? vroeg Raffles kalm. Welk verschil maakt het voor Hyward, wie hem zijn zoon terug brengt?

— Maar hij wil Moore waarschuwen! Misschien telefoneert hij op dit oogenblik al! Bedenk aan welk gevaar je je bloot stelt! En ik, wat moet ik doen? Ik kan hier toch niet als zilverpoetser blijven!

— Dat is nog de vraag — maar het is een feit, dat ons prachtig plan ten aanzien van Hywards brandkast voorloopig wel zal moeten worden uitgesteld. Ten eerste kan ik geen twee dingen tegelijk doen, ten tweede stuit het mij tegen de borst, een man te berooven, wiens eenig kind in levensgevaar is, en ten derde is

een schadeloosstelling van 50.000 dollar toch ook niet te versmaden.

— Hoe zit het eigenlijk met je onderzoek? Ben je al iets verder gekomen?

— Vrij veel verder! Maar dat vertel ik liefst niet over de draad! Maak je zoo spoedig mogelijk vrij, en kom over een half uur, dat is dus om half twaalf op den hoek van Central Park en de Zesenzeventigste Straat. Henderson zal daar zijn met den auto. Vlak daarbij is een ingang van het park. Wij kunnen daar rustig praten.

Het klonk iets als een diepe zucht in het toestel, en toen hing Raffles glimlachend den hoorn weer op den haak en mompelde voor zich heen:

— Er is wonderlijk — maar het ontbreekt Charles Brand nog steeds aan het noodige optimisme! En wat die Hyward betreft — hij zou toch wel zeer dom zijn, als hij liever een millioen betaalde aan een paar gewetenlooze moordenaars, dan 50.000 dollars aan een man, die alleen maar een kleine indiscretie heeft gepleegd, en zich bij mijnheer Brash onder een valsche vlag heeft aangediend. Nu, wij zullen wel zien.

Hij verliet de telefoonsel weer, ging naar zijn tafel terug, dronk in volmaakte rust zijn kop koffie op, raadpleegde zijn horloge, las in het dagblad, wat er gezegd werd over de ontvoering van den jongen Derrick, die toch niet geheim had kunnen blijven, schudde het hoofd, betaalde wat hij verteerd had, en wandelde het hotel weer uit.

Hij volgde de Vijfde Avenue, tot hij het reusachtige Central Park bereikte, en juist op den hoek reed hem een fraaie, gesloten auto voorbij, achter welks stuurwiel nu een krachtig gebouwd chauffeur zat in een eenvoudige, donkerbruine uniform.

Raffles glimlachte, keek nog eens op zijn horloge, en mompelde:

— Die brave Henderson! Op de seconde af is hij op tijd! Het is een genot, op twee zulke nauwkeurige helpers te kunnen rekenen!

De auto was al weer uit het gezicht verdwenen, en Raffles liep rustig nog eenige straten verder, steeds aan het oostzijde van het vierhoekige park, totdat hij de Transverse Road No. 2 bereikte, de tweede van de vier breede dwarslanen, die op een onderlingen afstand van bijna een halven kilometer de langszijden van het park met elkander verbinden, en die

de eenige zijn, welke door auto's mogen worden bereden.

Vlak tegenover Transverse Road no. 2 bevindt zich de 79-ste Straat East, en daar stond de fraaie auto stil op den hoek te wachten.

Raffles kuierde er bedaard langs, en zeide, zonder Henderson, den chauffeur aan te zien, juist luid genoeg om door dezen te worden verstaan:

— Rijd naar den hoek van het Park en 76-ste Street West en wacht daar op mijnheer Brand.

Henderson bleef stom als een visch, maar toen Raffles een dertigtal meters verder was, zwenkte de auto de straat weer uit, reed de verbindingslaan in, bereikte den anderen kant van het park, sloeg links af, en hield weder halt op het aangeduide punt.

Hij wist wel dat alles wat zijn meester beval of ondernam steeds klopte als een bus, en hij bevond zich dan ook nog geen halve minuut op die plek, of hij zag een tamelijk sjofel mannetje aanloopen, waarin hij slechts met groote moeite, en pas na een paar knipoogjes van het wonderlijke kereltje Charles Brand herkende

Er was maar zeer weinig verkeer op dat uur in die deftige woonwijk, en niemand nam er dan ook notitie van, dat het eenvoudig gekleede heertje plaats nam in den auto.

Er verliepen omstreeks tien minuten, toen ging het portier aan de parkzijde open, Raffles zette zich naast Brand, en de wagen reed het park weer in, en hield stil omstreeks het midden van de breede verbindingslaan, waar het op dat oogenblik zeer stil was.

En toen pas begon Raffles te spreken:

— Wat je me zooeven getelefoneerd hebt, Brand kan mijn plannen niet wijzigen. Het is ongetwijfeld jammer, dat ik, naar het schijnt, een kleine vergissing heb begaan, waardoor Brash ontijdig achter de fopperij is gekomen, maar het is geen onoverkomelijke ramp. Die jongen moet natuurlijk tot iederen prijs bevrijd worden.

— Maar als die Hyward inderdaad een millioen wil betalen — laat hem zijn gang gaan! wierp Brand tegen.

— Onzin! Ik zou daardoor mijn 50.000 Dollar verbeuren, en daarenboven zou ik moeten toezien, hoe een paar schurken een reusachtig bedrag onder elkaar verdeelen, dat zij zich hebben weten te verwerven door het gemeenste misdrijf dat er volgens mij maar kan

bestaan — bedreiging met den dood, afpersing, roof van een kind! Wat komt het er feitelijk voor Hyward op aan, wie of wat ik ben, als ik hem den jongen maar terug breng?

— Dat is jouw redeneering — maar waarschijnlijk denkt hij daar heel anders over! Hij was woedend, omdat je hem zoo bedrogen had, en hij begrijpt ook wel, met welk plan dit bedrog op touw was gezet!!

— Wantrouwt hij jou ook?

— Neen, dat niet! Ik ben nog altijd de zilverpoetser Blake voor hem!

— Nu, dat is ook iets waard! Je keert dan ook zoo spoedig mogelijk terug, want het is voor mij van het grootste nut, daar in huis iemand te hebben, op wien ik bouwen kan! Als de roof van Derrick niet tusschen beiden was gekomen, zouden wij zeker binnen een paar dagen onzen slag hebben kunnen slaan!

— En jij — wat heb je ontdekt? Is de tweede boodschap van de schurken al gekomen?

— Zij kwam toevallig juist toen ik mijn bezoek bracht! Morgen ochtend om zes uur precies moet er een bedrag van een millioen dollar worden neergelegd, door een enkel persoon, op een nader aangeduide bank, die wij zoo aanstonds eens zullen inspecteeren. Zij staat hier in ditzelfde park. Doet hij het niet, dan wordt de jongen gedood! Overigens — hier is het briefje! Ik ben zoo vrij geweest om het mee te nemen.

Toen Brand het korte, getikte briefje had doorgelezen, zeide hij aanstonds:

— Dit is op dezelfde machine getikt, ook hierin zijn de „T's” verminkt! Maar hoe wil men in een stad als New York, waar zeker 500.000 schrijfmachines zijn, het oude ding vinden, waarvan de „T's” geen streepjes hebben?

— Daarna te zoeken zou natuurlijk krankzinnigheid zijn, Brand — maar ik geloof dat wij den kring zeer veel nauwer kunnen toehalen! Zie eens hier, het staat nu wel vast dat Derrick machteloos is gemaakt door iemand die door de deur binnen trad. Het slot was vet van vaseline, en de jongen, die licht slaapt, zou zonder twijfel wakker zijn geworden door tikken tegen het raam. Hij was ook een brutaal heerschap, dat zeker maar niet zou zijn meegegaan met den eersten den beste, die op zulk een zonderlinge wijze een bezoek kwam brengen! Nu kan de daad verricht zijn door iemand van het personeel, maar onverschillig de redenen betwijfel ik dat sterk. Zoo heel veel bedienden zijn er niet,

en zij waren allen op den chauffeur na, dringend noodig om de gasten te bedienen. Maar er waren daar nog meer menschen in huis!

Brand keek Raffles met een blik van ongeloof aan, en vroeg:

— Je bedoelt toch niet een van de gasten?

— Wel neen! Die komen volstrekt niet in aanmerking.

— Maar — je kunt toch niet het oog hebben op Bartholi, den bariton? riep Brand in de grootste verbazing.

Raffles gaf niet dadelijk antwoord, maar keek peinzend naar een paar goed gekleede kinderen, die op eenigen afstand aan het stoeien waren, in gezelschap van een paar schooiertjes, waarschijnlijk ontsnapt aan de aandacht van hun moeder in een der sloppen, die in New York vaker nog dan elders, in andere wereldsteden, vlak naast de huizen der rijken te vinden zijn.

— Het standsbegrip schijnt iets te zijn, dat wij met de jaren in ons opzuigen, zeide hij tenslotte, de schouders ophalend. Kinderen gevoelen zich alleen maar menschen, kleine menschiederen, die alleen maar van het leven willen genieten, en er niet op letten of hun speelmakkers blootsvoets gaan, een andere huidskleur hebben, of geparfumeerd zijn! Maar ik geloof dat ik afdwaal! Wij hadden het over Bartoli. Wel, wij zullen aanstonds eens naar hem gaan informeeren, Brand!

— Naar hem informeeren? herhaalde Brand verwonderd.

— Ja, ik geloof dat hij ziek is!

— Ik begrijp je niet! Hoe kan hij nu ziek zijn, terwijl hij gisteren op het punt stond op te treden?

— Ik denk dat hij al voor dien tijd ziek was! hernam Raffles met een glimlachje.

— Je spreekt in raadselen, maar alles zal zich wel oplossen! Stappen wij uit?

Raffles had zijn hand op de kruk gelegd, en het portier geopend.

— Wij zullen even naar de bank gaan kijken, Brand. Henderson rijdt op een veiligen afstand achter ons aan.

De bank was vrij gemakkelijk te vinden. En Brand moest erkennen dat de schurken die het kind ontvoerd hadden de plek uitstekend hadden uitgekozen.

Het zou inderdaad al heel moeilijk zijn, die alleenstaande bank te naderen, aanleunend tegen een zeer hoogen muur, zonder dat het op verren afstand gezien kon worden.

Men kon het speelveld in zijn geheele lengte overzien, en een goed schutter aan de overzijde, verborgen in een der boschjes zou zonder veel moeite iedereen kunnen neerleggen; die met kwade bedoelingen naderde.

Evenzeer was het onmogelijk, links of rechts door de breede laan bij de bank te komen, zonder dat dit van verre gezien kon worden.

Om kort te gaan — als de ontvanger van den dreigbrief het soms in zijn hoofd mocht krijgen om den schelmen een poets te bakken, dan zou hij er zeker niet veel van na kunnen vertellen. Daar waren plekjes genoeg, om er een scherp-schutter in hinderlaag te kunnen leggen!

Zij hebben het goed aangelegd! prees Raffles. Het zijn schurken, maar het zijn ongetwijfeld knappe schurken! En kom nu maar mee, want wij hebben het al gezien.

Zij keerden terug naar de auto, en passeerden een paar mannen, die hen scherp opnamen, en zelfs even stil stonden om hen na te zien.

— Detectives? vroeg Brand op zachten toon.

— Detectives — of juist het tegenovergestelde! meende Raffles. Voor detectives is het nog wel wat vroeg, en ik kan mij niet voorstellen, dat Hyward nu reeds weder de politie op de hoogte heeft gebracht, vooral nu hem de toezegging is gedaan, dat hij voor veel minder geld zijn jongen misschien weer in handen zou kunnen krijgen. Hola wat is dat?

Vlak achter de twee mannen klonk een bevelende stem, die luid geroepen had:

— Halt! Draai je om en je handen op!

Brand en Raffles wendden zich om, en begrepen, op hetzelfde oogenblik dat er met het bevel niet viel te gekseren. De mannen die zij zooeven waren gepasseerd stonden op slechts een paar meters afstand, ieder met een groote dienstrevolver tot schieten gereed, en kwamen haastig naderbij.

— Politie! zeide een hunner, de lapel van zijn jas terugslaande met zijn linker hand.

— Politie? herhaalde Raffles langzaam, met zijn oog gericht op het zilveren plaatje, dat zonder eenigen twijfel echt was. Wat drommel, wat willen de heeren van ons?

— Wij willen voorloopig alleen maar dat jullie ons volgt, en zonder tegenstribbelen!

— Op welke beschuldiging?

— Huisvredebreuk, poging tot oplichting, kinderroof en afdreiging — voorloopig, antwoordde een der detectives grijnzend.

— Dat is niet mis! zeide Raffles met een

gullen lach. Heeft mijnheer Hyward jullie gezonden?

— Dat zou wel eens zoo kunnen zijn!

— Dan wordt natuurlijk alles helder als glas, en dan is de kleine grap die ik mij gisteravond veroorloofd heb, te vroeg aan den dag gekomen door een van die noodlottige toevalligheden, die zelfs de besten onder ons wel eens de baas kunnen zijn. Jammer — niet in de eerste plaats voor mij, maar wel voor mijnheer Hyward! Ik vrees dat hij nu zijn millioentje wel moet betalen, als hij den kleinen Derrick levend wil terug zien.

— Wij kunnen dat alles gemakkelijker op het bureau van politie bespreken! zeide een der detectives, een beweging makend met zijn revolver. Doorzoek hen naar wapens, collega!

Handig, en wel zorgdragend dat hij zijn kameraad niet bij het schieten zou kunnen hinderen betastte de detective vlug de groote zakken van de twee mannen, en er klonk iets als een teleurstelling in zijn stem toen hij zeide:

— Zij hebben geen proppenschietters bij zich, Jim!

— Voor wie zie je ons eigenlijk aan, mijn goede man? vroeg Raffles uit de hoogte.

— Voor niet veel zaaks, laat je dat gezegd zijn, zeide een der beide politiemannen op nijdigen toon. Doe ze de braceletten maar aan, Jim!

— Ook dat nog! riep Raffles verontwaardigd. Bedenk dat ik Carol Brisbane ben, en dat je dit optreden leelijk kan bezuren!

— Komaan, je bent net zoo min mijnheer Brisbane als ik! zeide de detective ongeduldig. En zelf heeft mijnheer Hyward zooeven al opgebeld.

— En mag men vragen waarom de heeren ons juist op deze plek zochten?

— O, dat was maar zoo'n ingaving! zeide Jim spottend.

— Naar den duivel met jullie ingavingen! riep Raffles toornig. Jullie berooven mij van een fortuin, ik waarschuw jullie — en het zal mijnheer Hyward een millioen kosten.

— Jawel, ik begrijp het al! Je hoort tot de bende, je weet waar de jongen zit, je zou dat millioen met te veel anderen moeten deelen, en daarom wil je je medeplichtigen voor zijn, en den kwajongen voor 50.000 dollar van de hand doen! Mijnheer Hyward dacht dat hij met John Raffles te doen had, maar die houdt zich niet op met zulke gemeene streken! Nu, we zullen 't gauw genoeg uit je hebben. Ga maar mee!

Raffles gaf geen antwoord meer. Hij zag rustig toe, na Brand een wenk te hebben gegeven, hoe de stalen banden van de boeien zich om zijn polsen sloten, en hoe de detective die als Jim was aangesproken stevig de stalen dwarsstang tusschen zijn sterke vingers nam, die aan de boei was bevestigd.

Dat de detectives op dezen inval waren gekomen was volstrekt niet zoo verwonderlijk, en lag integendeel voor de hand. Het was een zeer logische redeneering te zeggen, dat die twee arrestanten deel uitmaakten van de bende kinderdieven, en hun kameraden hadden willen bedriegen door den jongen terug te brengen onder voorgeving, particuliere detective of iets dergelijks te zijn.

Een oogenblik vreesden Brand en Raffles dat ook Henderson zou worden aangehouden, maar gelukkig had deze bijtijds de wijk genomen. Hij had eens en voor altijd strenge instructies van Raffles ontvangen, nooit tusschenbeiden te komen, als de tegenpartij tot de politie behoorde en gewapend was — want de agenten en de detectives hadden op hun beurt orders ontvangen, er maar onmiddellijk op los te schieten, bij de minste verdachte beweging, met het onvermijdelijk gevolg, dat er binnen tien maanden tijds alleen in New York zestig bandieten — of die dat waarschijnlijk wel zouden zijn — door politiekogels waren neergelegd, zoodat men zich de kosten van een onderzoek en een proces kon besparen.

En nu volgde de fraaie, groote wagen getrouwd het groepje van vier mannen, dat haastig toeliep op een wachtende taxi dicht bij een der uitgangen.

Raffles en Brand hadden in een voor de politiemannen volkomen onverstaanbare taal zachtjes een paar woorden gewisseld, en nu zwegen zij, en leunden gemakkelijk achterover in het voertuig, want beiden waren zij fatalist geworden, als echte Oosterlingen, en wat geschieden moest, dat zou ook wel geschieden. Het moet erkend worden, dat het Brand tamelijk rauw op het lijf was gevallen, want op deze onverwachte arrestatie had hij zeker allerminst gerekend.

De rit duurde niet lang, hoogstens tien minuten maar bij het uitstappen keek Raffles terzijde en zag zijn auto een tachtig meters terug eveneens stil staan.

De twee mannen werden onmiddellijk voor den dienstdoenden commissaris gebracht, een kleinen man met rood haar en een verstandig

gezicht, die de hulp had van een substituut, aan een klein tafeltje gezeten.

Verder was er in het vertrek nog een sergeant van de politiemacht, bezig met het nazien van enkele rapporten.

— Zijn ze dat Power? vroeg de commissaris onmiddellijk.

— Het kan bijna niet missen, chef. De beschrijving klopt precies. En wij vonden hen bij de bank. Mijnheer Hyward had een nauwkeurig signalement van die lange vent gegeven!

— Maar wie is dat andere personage? vroeg de commissaris, in de richting van Brand knikkend.

— Dat weet ik niet, chef. Maar dat is natuurlijk een van zijn handlangers.

— Heb je hem ondervraagd?

— Nog niet — dat wilden wij liever aan U overlaten!

— Breng dien anderen dan voorloopig maar weg. Zij behoeven elkanders verklaringen niet te kennen.

Zoodra Brand het vertrek was uitgebracht, ging de commissaris voort, na den schrijver een wenk te hebben gegeven, die zich dadelijk gereed zette:

— Je naam en je adres.

Raffles gaf het eerste het beste op, wat hem in den zin viel.

— Mijnheer Hyward zegt, dat je hem bedrogen hebt, en je hebt uitgegeven voor een zekeren Brisbane. Mijnheer Brisbane is zwaar ziek in Philadelphia, en kon dus gister avond onmogelijk in het huis van mijnheer Hyward zijn. Je hebt dus bedrog gepleegd. Met welk doel?

— Ik wilde zijn brandkast plunderen! antwoordde Raffles op zijn vriendelijksten toon.

— Dat noem ik oprechtheid! Waar wacht je op, Grave? Ben je suf? Schrijf dat op!

De schrijver, die Raffles van onder zijn gitzwarte wenkbrauwen doordringend had aangezien, liet zijn wingers vlug over de machine gaan.

— Je hebt het aanbod gedaan, volgens mijnheer Hyward, den kleinen Derrick tegen een betaling van 50.000 Dollar weer terug te brengen. Is dat waar?

— Volkomen waar!

— Weet je dus waar de jongen is?

— Neen, daarvan heb ik niet het flauwste vermoeden.

— Komaan, houdt ons niet langer op! zeide

de commissaris ongeduldig. Je hebt natuurlijk onder de duiven van je medeplichtigen willen schieten.

— Nee, ik werkte voor mijn eigen rekening. Ik verzoek U, mij te gelooven, mijnheer de commissaris.

Deze haalde de schouders op, stelde nog een aantal vragen van minder belang, nam het proces-verbaal uit de handen van zijn schrijver

aan, las het door, en reikte het toen aan Raffles toe met de woorden :

— Lees het en onderteken !

Raffles begon te lezen, en bij de tweede regel ging een lichte schok door zijn lichaam.

Iets in den tekst had zijn aandacht getrokken.

Van alle „T's” zonder eenige uitzondering, mankeerden de dwarsstreepjes.

◆

**Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was
reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister**

◆

HOOFDSTUK V.

LIST TEGEN GEWELD.

Raffles nam de hem toegestoken vulpen aan, en ondertekende het procesverbaal met een van zijn dertig of veertig handteekeningen.

En nadat hij het den commissaris met een buiging had overhandigd, nam hij den schrijver eens nauwkeurig op.

Hij was een man van een jaar of veertig, van een breed postuur, en met een knap donker gelaat.

En onmiddellijk viel hem de gelijkenis op met Bartoli, den befaamden bariton. Zeker, het was geen sprekende gelijkenis, maar toch opvallend genoeg, om hem dadelijk te treffen.

De wenkbrauwen en de korte snor, eindigend bij de mondhoeken, even als het hoofdhaar waren gitzwart en glanzend.

Maar in de oogen was een onaangenaam flakkerend licht, dat Rafles volstrekt niet beviel.

Natuurlijk kon dat geval met die „T's" zeer wel toeval zijn, maar er was nog iets anders, dat de aandacht van Raffles had getrokken. In het procesverbaal waren de letters van en ge woorden juist op dezelfde wijze in verkeerde volgorde gespeld als in de dreigbriefjes, zooals dat wel meer gebeurt met beginners, die nog niet lang van een schrijfmachine gebruik maken.

Verder was de man gewoon met vijf vingers te tikken, en dat was duidelijk merkbaar aan den zwakken afdruk van de toetsen, die hij met zijn pink moest beperken! En nu is het een feit, dat maar zeer weinig typisten, zoodra zij wat ervaring hebben, blijven vasthouden aan het vijf-vingersysteem, dat men haar geleerd heeft op de verschillende instituten en scholen waar kantoorpersoneel wordt gedrukt.

Deze man, deze mijnheer Grave, had waarschijnlijk ook pas zijn diploma, daarom gebruikte hij nog alle vijf vingers, maar het vragen en antwoorden ging wel wat vlug, en daarom vertikte hij zich wel eens — steeds op dezelfde wijze, door een l en een k, en s en een t in een woord met elkander om te ruilen!

Maar er was nog iets anders waarop Raffles lette!

De schrijfmachine was volstrekt niet oud,

maar ze kon integendeel pas zeer kort geleden in gebruik zijn genomen, hoogstens een half jaar, wat duidelijk te zien was aan de lichtgrijze kleur van den inktrol en het diepe zwart van de spaciëtoets — een van de eerste onderdeelen waarvan het zwarte vernis door het vele gebruik verkleurt. Er moest dus door een of ander ongeluk een klein stukje van de letter „T" zijn vernield — en dat komt natuurlijk slechts bij zeer groote uitzondering voor, want de letters van een schrijfmachine zijn uit het hardste, taaiste staal gesneden.

Hoe dit alles ook mocht zijn — het zou zeker de moeite waard zijn, de gangen van dezen man eens na te gaan! Maar daartoe moest men vrij zijn. En Raffles stond daar nog altijd met een paar voortreffelijke boeien om zijn polzen in de kamer van een politiebureau!

— Sluit hem maar op! zeide de commissaris onverschillig. Morgenochtend zal hij wel toeschietelijker zijn. En zoo niet....

Hij voltooide den zin niet, maar zijn kleine, grijze oogen begonnen boosaardig te fonkelen, en Raffles wist, alsof het met zooveel woorden gezegd was, de de man dacht aan toepassing van de „Derde Graad" — een zonderlinge benaming voor een soort van marteling, bestemd om de arrestanten wat mededeelzamer te maken en die men te Parijs, waar het stelsel ook nog niet geheel afgezworen is, met een zonderlingen naam „Passer à tabac" noemt.

— Breng den ander binnen! ging de commissaris voort. Misschien laat die wat meer los.

In de deuropening gingen de beide vrienden elkander voorbij, en weer wisselden zij snel eenige woorden in hun onbegrijpelijke taal, voor Power, die in het vertrek was gebleven het had kunnen beletten.

Raffles werd naar een van die cellen gebracht, voorzien van deuren, die uit tralies bestaan, waarin men de arrestanten nauwkeurig kan gadeslaan.

Die cellen bevonden zich ter weerszijden van een lange gang, een paar meters breed, op de eerste verdieping van het groote gebouw ge-

tegen, en aan iederen kant bevonden er zich een twintigtal.

Het kwam echter zoo goed als nooit voor, tenzij ter gelegenheid van een oproer of straatgevecht, dat al deze cellen bezet waren, en ook nu telde Raffles slechts acht van die hokjes van staal en beton, die een zwijgenden bewoner hadden.

Een cipier zat voor een tafeltje heelemaal aan het einde van de gang, die haar licht ontving door lantaarns van zoogenaamd draadglas in het plafond, en van die plek af kon hij de geheele gang gemakkelijk overzien.

De twee agenten die Raffles de ijzeren trap hadden opgevoerd wisselden een paar woorden met den cipier, de zakken van Raffles werden leeggehaald, zij werden alle vermeld op een lijstje, dat in twee exemplaren werd vervaardigd. Hij kreeg er een van, en toen ging de traliedeuren open, en hij was weer eens 'n gevangene.

Vlak tegenover hem zat een zwaar gebouwde kerel die hem nieuwsgierig spottend bekeek.

Die man in zijn keurige kleederen, met zijn witte haar en zijn gouden lorgnetje maakte dan ook wel een vreemden indruk — ook al waren hem zijn boeien nu afgenomen, gelijk steeds geschiedt met een arrestant, zoodra hij is opgesloten, tenzij hij wegens verzet nog eens extra gestraft moet worden.

Het liep juist tegen etenstijd, en Raffles kreeg een paar sneden brood en een kom koffie, die hij zich uitstekend liet smaken.

Er waren nog geen twintig minuten verlopen, of weer klonken er schreden op de ijzeren traptreden en Raffles zag het hoofd verschijnen van het kleine, armoedige, verlegen mannetje, het zilverpoetsertje, waarachter Brand zich zoo voortreffelijk had verborgen.

Ook hij moest alles afgeven wat hij bij zich had, er werd op de zolen en hakken van zijn schoenen geklopt, en ook hij werd ingesloten, nadat men hem zijn boeien had afgedaan.

Zijn cel bevond zich naast die van den grooten kerel, en dus eenigszins schuin tegenover die van Raffles.

Maar bij het eerste woord dat hij op zachten toon tot Raffles zeide, klonk de strenge, dreigende stem van den cipier:

— Niet spreken! Denk er om dat je naar een afzonderlijke, geheel gesloten cel gaat, als ik je nog eens snap!

De groote kerel naast Brand gromde iets, zich vastklemmend als een wild dier aan de tralies van zijn deur, en pogend, den cipier

in het oog te krijgen, wat hem echter niet gelukte, want zijn cel was het dichtst bij de ijzeren trap en 't verst van het tafeltje van den bewaker verwijderd, en de tusschenwanden der cellen bestonden uit staalplaat.

Raffles zag hoe ook Brand zijn twee sneden brood kreeg.

Raffles doorzocht zijn zakken en vond in een er van nog een dun blaadje sigarettenpapier. Het moest zijn blijven zitten in het costuum dat hij bij een uitdrager gekocht had, want hij zelf rolde zijn sigaretten nooit zelf.

Hij had nog vrij wat brood over, dat een harde korst had, en met behulp van een scherp kruimel kraste hij puntjes en streepjes in het dunne vloeitje, morseteekens, die Brand zeer goed kende, en die duidelijk zichtbaar werden als men het vloeitje omhoog hield, tegen het licht. Het kon natuurlijk maar een korte boodschap zijn, die luidde:

„Schrijver heeft iets uitstaande met roof. Moeten hier voor de duisternis invalt, weg zijn. Gebruik het zaagje!”

Hij maakte de beide bovenste knopen van zijn vest los, en uit een slip van zijn fraai gebloemde das haalde hij, na de naad met zijn nagel te hebben vernield, een paar uiterst fijne zaagjes van het beste Zweedsche staal gemaakt, en niet langer dan vijf centimeters. Aan het einde hadden zij een soort van ruw kogeltje, om ze gemakkelijker te kunnen hanteeren, ter grootte van een erwt.

Hij wikkelde een van die zaagjes eerst in een lapje, dat hij van de das scheurde, vervolgens in het vloeitje, en zocht toen naar een middel, om een en ander Brand in handen te spelen.

Spoedig genoeg had hij iets gevonden!

Van het overschot van het brood kneedde hij een soort van bal, stak er behoedzaam het zaagje in met de boodschap, wachtte het oogenblik af dat de groote kerel aan de overzij zich even omdraaide, en rolde den broodbal snel over den betonnen vloer heen naar Brand toe, die al gereed stond en zich vlug van het kostbare voorwerp meester maakte, dat tusschen de spijlen van de deur door zijn cachot was binnen komen rollen!

Brand verborg onmiddellijk, na het telegram te hebben ontcijferd, het kostbare zaagje in zijn kleederen, en knikte toen Raffles toe, die al weder onverschillig in zijn hoek zat, alsof er niets bijzonders was gebeurd.

De cipier had niets bemerkt, want de broodkogel was met de snelheid van een biljartbal, die met groote kracht wordt voortgestooten,

over den vloer gerold, waarvan hij volkomen de kleur had.

De man zat verstolen een krant te lezen, en waarschijnlijk was hij verdiept in een sportpagina. Het was duidelijk dat hij volkomen vertrouwd op de stevigheid van de tralies, en de grondigheid, waarmede de opgesloten arrestanten gefouilleerd waren. En voor het overige kwam het geen seconde bij hem op, dat een van die mannen de dwaasheid zou durven begaan, een poging tot ontsnapping te doen uit een groot politiebureau, dat vol agenten zat.

Er verstreek een half uur, en twee van de arrestanten werden uit hun hokken gehaald, en keerden niet meer terug. Waarschijnlijk waren zij naar een gevangenis overgebracht of wel de tijd van hun voorloopige hechtenis was verstreken. Het daglicht boven de lantaarns werd steeds zwakker, en een paar elektrische lampen aan de zoldering begonnen plotseling te gloeien.

Maar reeds geruimen tijd waren Brand en Raffles bezig met hun bevrijdingswerk!

Zij hielden zich alsof zij met beide armen op den middelsten stang van de traliedeuren leunden, maar ongemerkt ging hun rechter hand geregeld heen en weer over het ijzer, en het kleine zaagje beet zich, bijna onhoorbaar, een weg door het metaal.

De groote kerel was in slaap gevallen, althans hij zat roerloos, als een ziek, wild beest, achter in zijn kooi, met zijn groote handen om zijn knieën geslagen, en het hoofd op de borst gezonken.

Nu en dan kreunde hij.

De hokken naast Raffles waren onbezet, en het was verre van stil in het politiebureau, zoodat de cipier, meer dan twintig meters verder gezeten, van het zwakke gerucht der scherpe zaagjes niets vernam, vooral ook omdat Brand plotseling aangegrepen scheen te zijn door een kuchhoest, en Raffles voortdurend moest lachen, luid en lang, hetgeen hem een paar berispingen op den hals haalde.

Het slot was zoo bevestigd, dat de beide vrienden drie tralies moesten doorzagen, een beneden, een boven, en een terzijde van het slot.

De tralies waren vingerdik, en Raffles had al berekend dat hij voor ieder wel een half uur zou noodig hebben.

En terwijl Raffles ijverig doorzaagde, nu eens met de linker, dan met de rechterhand, overwoog hij, hoe het mogelijk zou zijn, snel weg te komen, voor dat de cipier alarm had gemaakt, die natuurlijk onmiddellijk het openen

der celdeuren zou zien, en op zijn alarmfluit zou blazen — terwijl hij waarschijnlijk ook zijn revolver een woordje zou laten meespreken. Hij had de inrichting van het gebouw zeer goed onthouden, en hij wist dat de ijzeren trap uitmondde in een helder verlichte, ruime vestibule, waarop zeker een tiental deuren uitkwamen, waar zich onophoudelijk een paar agenten bevonden en waaraan het wachtlokaal voor de manschappen grensde.

Het zou waarschijnlijk zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk zijn, ongemerkt langs dien weg te ontkomen.

Aan den voet van de ijzeren trap zat ook al een agent op een rieten stoel, die waarschijnlijk om de twee uren werd afgelost.

Plotseling hield Raffles met zijn werk op. Het kwam hem voor dat zoeven een schaduw, een schim bewogen had boven het melkglas, met ijzerdraad doorgelichten, waaruit de beide groote lantaarns bestonden in hun ijzeren ramen. Hij keek naar boven, zijn hand zoodanig houdend, dat het licht der lampen niet in zijn oogen kon schijnen, en nu wist hij dat hij zich niet bedrogen had. Iets donkers gleed snel heen over het glas, en verdween dadelijk weer.

Hij hield zijn oogen strak op Brand gevestigd, totdat deze zijn kant uitkeek, en wenkte toen haastig naar boven.

Maar het verschijnsel bleef uit, en Brand begreep waarschijnlijk niet wat Raffles bedoelde en vroeg in de geheime taal, die alleen hij en Raffles kenden:

— Wat is er? Is er iets met de ruiten daarboven?

Maar onmiddellijk klonk barsch de stem van den cipier, die van zijn sportverslag opkeek:

— Als je nu nog een woord durft zeggen, No.9, zal ik je in het cachot laten insluiten! Je bent nu voor de laatste maal gewaarschuwd.

Brand zweeg verschrikt, want dit vooruitzicht boezemde hem schrik aan. Niet alleen zou hij dan in het donker zitten, maar de kans tot ontvluchten zou zeer gering worden. Deze cachotten voor weerspannige arrestanten bevinden zich onder den grond, hebben slechts een zeer klein en smal venster, dat niet meer is dan een luchtgat, en men is daar geheel alleen.

Een kwartier later was het zoo duister, dat men door de ruit van de lantaarns volstrekt niets meer kon onderscheiden. De beide mannen hadden de derde tralie voor de helft doorgezaagd, en de zenuwen van Brand waren tot het uiterste gespannen, want over een half uur

zou zeker weer een helper met voedsel komen en dan kon het niet anders of de fijne sneden in het metaal zouden gezien worden.

Intusschen — en dit kon ook bijna niet anders — het geheimzinnige werk van Raffles en Brand had niet geheel en al onopgemerkt kunnen blijven voor de scherpe oogen van de arrestanten die dicht bij hen gezeten waren, en schuin tegenover hen.

Raffles tenminste zag een paar zwarte oogen zonder ophouden op zijn handen gevestigd. Zij behoorden toe aan een vrij goed gekleed man, jong nog, met een mager, hongerig gezicht, schrander maar verschrikkelijk bleek, die zich waarschijnlijk de vraag had gesteld, wat dien nieuweling wel kon bewegen zoolang te blijven leunen tegen de deur van zijn cel, en in zulk een ongewone houding.

Toen had hij zeker het voortdurend bewegen van een der beide handen gezien, en begreep het. Er lag een vreemde glimlach om zijn dunne lippen, terwijl hij Raffles zonder ophouden bleef aanzien. Deze, die zeer goed had gemerkt dat zijn toelig was ontdekt, knipoogde een paar malen tegen hem, en de glimlach van den arrestant werd nadrukkelijker.

Nog wat verder zat een kleine dikzak, die nog juist even die twee handen zoo dicht bij het slot kon waarnemen, en die wellicht ook het een of ander vermoed had. Maar beiden zwegen. En toch was het gevaar zeer groot, dat een van beiden zou bezwijken voor de verleiding, die ontvluchtingspoging te verraden, en zoo een belooning te krijgen, misschien wel in vrijheid te worden gesteld! Die twee mannen echter, de magere en de dikke, hadden waarschijnlijk iets op hun kerfstok, waardoor die belooning zeker niet zoo groot zou worden, en daarom wachtten zij rustig af.

Raffles was de eerste die de derde tralie zoo goed als geheel had doorgevijsd. Met een enkelen, korten ruk zou hij nu heel gemakkelijk het heele slot kunnen losrukken en de traliedeur openen.

In dien tijd was eenmaal de portier opgestaan, en was langzaam tot aan de ijzeren trap geloopt en weer terug, misschien wel vaag ongerust door het zonderlinge, ongewone zwijgen van zijn onvrijwillige commensals. Achterdochtig bestudeerde hij hun gezichten in het langs gaan, maar de uiterst fijne zaagsneden in het blank gelaten ijzer zag hij gelukkig niet! En Raffles paste er wel voor op, den man al te opgewekt aan te zien, maar trok integendeel een duister, wraakzuchtig gezicht, hetgeen de cipier de **schouders deed ophalen**.

Zoodra hij weer naar zijn tafeltje was terug gekeerd, en zijn krant weer had opgenomen, begon Raffles als uit tijdverdrijf met zijn vingers op de deurtralies te trommelen.

Hij trommelde echter iets zeer bepaalds, in korte of lange klopjes, alles begrijpelijk voor Brand, die met de grootste aandacht toeluisterde.

— Houdt op met dat geroffel! beval de cipier streng. Dat doe jij, no. 12 met je schijnheilige tronie.

Raffles glimlachte alleen maar. De boodschap was afgezonden. Er moest nu zeer snel gehandeld worden, want over een kwartier zou het eten worden gebracht.

Plotseling begon no. 9 eerst zacht, daarna luid te steunen. De zware kerel naast hem scheen met moeite het hoofd op te heffen en te luisteren. Toen zonk zijn hoofd weer op zijn borst.

De cipier wierp driftig zijn krant neer, gooide er zijn lorgnet boven op, en vroeg streng:

— Wie jammert daar zoo? Wie denkt hier, dat het een honden- en apenspel is?

— Mijnheer, ik voel mij zoo ellendig! steunde Brand met een stem, die een steen zou vermurwd hebben. Ik geloof dat ik van mijn stokje ga.

Met een nijdig gezicht stond de bewaker op, liep naar de cel van No. 9, en keek door de tralies naar binnen, grommend, en ongeduldig. Hij stond daar dus met zijn rug naar de cel van no. 12 gekeerd en die omstandigheid werd hem noodlottig.

Bliksemsnel rukte Raffles het slot geheel los, en duwde de deur open.

De cipier moest iets gemerkt hebben, draaide zich half om, en wist een oogenblik niet of hij het eerst zijn revolver of zijn stembanden zou gebruiken.

Hij verloor een kostbare seconde, en Raffles bespaarde hem de moeite van een keuze, door den man met een enkelen, geweldigen kaakslag neer te vellen.

De cipier tuimelde tegen de traliedeur van Brands cel aan, en gleeed er langs neer zonder veel leven te maken.

Raffles ontlastte de man onmiddellijk van zijn dienstrevolver, haalde zijn zakdoek uit zijn uniformzak, propte hem dien in den mond, legde den man op zijn rug, en bond zijn polsen stevig met behulp van zijn eigen koppelriem.

Het ging zoo vlug in zijn werk, dat Brand nog nauwelijks naast Raffles stond, toen het gedaan was.

Raffles snelde op het tafeltje toe, op zijn

teenen loopend, en nam er den bos met sleutels af, waarmede onder meer de celdeuren geopend konden worden.

Zes paar oogen volgden hem.

Hij fluisterde :

— Heb nog even geduld — ik zal aanstonds de deuren openen. Ik kan het niet over mijn hart verkrijgen, hier afscheid te nemen, zonder jullie mede te nemen — en al kon ik dat wel, dan vrees ik dat jullie in je woede dat ik jullie achter liet zou gaan schreeuwen, en alles verraden ! Het is jammer, maar men moet nu eenmaal rekening houden met de menselijke tekortkomingen, veel meer dan met hun deugden !

Onder het spreken had hij het tafeltje aangepakt en het tot onder een van de lantaarns gedragen.

Hij wipte er boven op, en kon nu gemakkelijk met zijn handen het groote raam bereiken.

Zooals hij nu stond kon hij juist de cape zien van den agent die onder aan de ijzeren trap op wacht staat en blijkbaar niets gemerkt had van het korte, heftige voorval daar boven.

Raffles duwde tegen het in ijzer gevatte raam, maar aanvankelijk was er geen beweging in te krijgen, en hij wilde het reeds met de andere lantaarn probeeren, toen eenskalps het raam week, en zich een kier vertoonde ter breedte van een vinger.

Daarbuiten was het nog lang niet geheel donker, en Raffles zag vaag een menschelijk gezicht, of tenminste een klein stuk er van — een vertrouwd, blauw oog, dat hem vriendelijk aanstaarde, en toelonkte !

En een heel zachte stem klonk fluisterend vlak bij de reet :

— Ik had de schroeven net losgedraaid, mylord ! Ik kon den vorm van den cipier onderscheiden aan zijn tafeltje, en ik had 'm door de kier heen met een traangaspatroontje willen vellen ! Is hij weg ?

— Weg of zoo goed als, Henderson ! antwoordde Raffles. Wij moeten voortmaken ! Kunnen we langs het dak ontkomen ?

— Ik ben er immers wel ongezien opgeklouderd, Mylord ! Het is een plat dak, en alleen de celramen van de aangrenzende gevangenis kijken er op uit.

— Heb je een ladder gebruikt ?

— Neen, die was nergens te zien ! Ik heb een dik touw om een schoorsteen weten te krijgen, van het kleine steegje uit, dat tusschen de gevangenis en den achtermuur van het politiebureau doorloopt.

— Waar is de auto ?

— Geen vijftig stappen hier vandaan, Mylord ! Kan ik het raam niet verder openen ?

— Doe dat — maar heel voorzichtig — op geen dertig meters afstand zit een agent op wacht — ik kan van hier zijn hoofd zien, en als hij het in zijn hersens krijgt om zich om te draaien, is alles verloren !

Er was heel wat kracht voor noodig, om het zware glasraam van zijn plaats te schuiven, dat met een achttal schroeven in zijn ijzeren omvatting ingeklemd was geweest, maar voor den reusachtigen, sterken Henderson had het niet veel te beteekenen. Hij maakte een opening vrij, ruimschoots voldoende, om er een man door te laten.

Het was een geluk dat de duisternis nu snel begon te vallen want dit zou hun vlucht vergemakkelijken.

Raffles wipte luchtig van het tafeltje, en wenkte Brand, dat hij zich het eerst in veiligheid moest brengen.

In een oogwenk had deze zich met de vlugheid van een aap aan den dakrand opgetrokken, en werd verder door Henderson op het platte dak geholpen. Raffles had den sleutelbos ter hand genomen, en zeide, alvorens de deuren der bewoonde cachotten te openen op haastig fluisterenden toon :

— Bedenk wel, dat de risico geheel voor jullie rekening is !

Maar geen van de arrestanten aarzelde ook maar een seconde, en ieder aanvaardde, terwille van de lieve vrijheid, in alle gemoedsrust de risico, door een kogel uit een dienstrevolver te worden achtergehaald.

Alleen de zwaargebouwde kerel in cel no. 8 schudde mistroostig het hoofd en fluisterde :

— Je bent een brave kerel, makker maar geef je voor mij geen moeite. Het is de moeite niet waard. Mijn uren zijn geteld. Bekommer je niet om mij, en maak dat je weg komt. — Ik voel dat het nu is afgelopen !

— Wat is het ? vroeg Raffles, zijn hand op den arm van den man leggend.

— Vergif ! antwoordde de man kortaf. Ik had het ook moeten weten, ik had het kunnen voorzien !

— Vergif ? herhaalde Raffles ontdaan.

— Ja zeker ! Ik ben er een, die een beetje al te veel weet, en daarom ruimen ze mij maar liever op. Schrik je daarvan ? Ik kan wel merken dat jij hier nog vreemd bent. En schiet nu maar liever op, want binnen drie minuten zijn ze er met de soep !

Raffles begreep, dat hij niet langer kon talmen. Twee der arrestanten waren hem al voorgedaan en hij wipte op zijn beurt op de tafel, en heesch zich door de opening op het dak.

En hij stond daar nauwelijks of een onhandige vluchteling daar beneden verschoof de tafel te ruw, de agent daar beneden hoorde het, keek verbaasd om, stond op, zag wat er geschiedde, en trok zonder veel tijd te verliezen zijn revolver en legde den armen drommel met een schot door zijn schouder neer, waarop de drie of vier anderen niets beters wisten te doen dan ijlings hun geopende cellen weer binnen te vluchten, en bevend af te wachten, wat er verder zou geschieden.

Wat er gebeurde was niets anders dan men kon verwachten. De agent liep, als een stoomlokomotief op zijn fluit blazend en lustig schietend op het raam dat hij nu zag open staan de trap op, en hij werd op den voet gevolgd door vier of vijf anderen uit het wachtlokaal, al eveneens met hun revolvers in de vuist.

In zekeren zin bleek deze manoeuvre niet

de juiste te zijn, want Henderson had vlug het zware raamluik weer op zijn plaats gelegd, en twee of drie van de bouten weer aangeschroefd, hetgeen voldoende bleek, om den doortocht te versperren — en de agenten hadden hun natuurlijken aandrift gevolgd, en waren allen gesneld naar de plek, waar de vlucht was begonnen.

Een oogenblik later was overal het alarm gegeven, de celdeuren werden weer gesloten, en eenige agenten renden om het politiebureau heen naar de achterzijde — waar zij nog juist bijtijds kwamen om een van de ontvluchte arrestanten te grijpen.

De anderen hadden zich reeds laten afzakken langs het dikke touw, dat zoo behendig om den schoorsteen was heen geworpen, en waren verdwenen op een wijze, die de agenten deed gelooven, aan een voorafberaamd complot, en aan het gebruik van een zeer snelle auto — hetgeen dan ook inderdaad niet ver van de waarheid was!

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-Cigaretten

HOOFDSTUK VI.

DE STRAFFENDE HAND.

Raffles had inderdaad met zijn auto de vier mannen die er in geslaagd waren, bijtijds het steegje uit te vluchten, in voorloopige veiligheid gebracht, al was het dan ook staande op de treeplank!

Achtereenvolgens had hij zich op stille nog donkere plekjes van dezen „ongewenschten aanhang” ontdaan, en na een paar snel gemompelde woorden van dank waren allen megehaasten spoed verdwenen.

Toen ook de laatste vluchteling op die wijze afscheid had genomen; zeide Brand:

— Alles goed en wel — maar onder die menschen konden zich wel eens gevaarlijke misdadigers bevinden!

— Het is mogelijk, Brand — al geloof ik het niet, want die worden elders opgesloten. Maar al was het wel zoo — dat gevaar moest ik nu eenmaal op den koop toe loopen. Een van hen op zijn minst had zeker alarm gemaakt, om zich een wit voetje bij den commissaris te verzekeren. En het spijt mij genoeg dat niet allen er in geslaagd zijn, ons te vergezellen!

— Wat gaan wij nu doen? vroeg Brand, nadat de laatste vluchteling in het duister van een smalle steeg ijlings verdwenen was.

— Zoo vlug mogelijk terugkeeren, en den schrijver nagaan.

— Weet je wel zeker dat het geen verkeerd spoor zal zijn?

— Brand, de beide briefjes zijn zoo zeker als iets op zijn machine getikt, en naar alle waarschijnlijkheid door hem zelf, omdat hij wel eens alleen in de kamer van zijn chef is, maar geen ander het zou wagen, voor zijn machine te gaan zitten, op gevaar af, te worden verrast. Toen ik het procesverbaal moest onderteekenen viel mij onmiddellijk 't ontbreken van het streepje dwars door de letter „T” op.

— Natuurlijk heeft die kerel voortdurend geweten, als je werkelijk gelijk hebt, dat je onmogelijk deel kunt uitmaken van de bende, die den knaap ontvoerde want dat zou hem dan toch onmogelijk onbekend gebleven kunnen zijn.

— Natuurlijk! maar aan den anderen kant

kon hij dat niet wereldkundig maken zonder zich zelf bloot te geven! En nu aan het werk, Brand! Wij hebben maar weinig tijd te verliezen, want de man zal wel spoedig naar zijn huis kunnen gaan. Een waar sieraad van de politie die mijnheer Grave.

Langs een omweg keerden Raffles en Brand met den auto weer naar het groote, sombere gebouw terug, waaruit zij een kwartier tevoren ontsnapt waren, en zonder eenige vrees voor ontdekking, want ook nu deed zich het zonderlinge geval voor, dat de politie in heel New York reeds aan het zoeken was, behalve in de onmiddellijke nabijheid van het politiebureau, want daaraan dacht geen sterveling.

Trouwens, in den auto hadden Raffles en Brand reeds eenige kleine veranderingen in hun uiterlijk aangebracht, door het verwijderen van een pruik of een knevel.

Zij kwamen juist bijtijds, want toen de auto stil hield schuin tegenover het politiebureau, verliet juist Grave het gebouw, keek even naar links en naar rechts, en liep toen met haastige stappen in de richting van een bushalte.

— Het is een geluk dat hij de Tube niet neemt! zeide Brand zacht, als vreesde hij te worden verstaan. Wij zouden hem dan zeker uit het oog verliezen.

— Waarom? Jij zoudt eenvoudig met hem in de aarde afdalen, naast hem in een coupé stappen, en achter hem de trap weer bestijgen, om hem te volgen tot voor zijn huis! Maar hier is de bus, en daar onze vriend het milli-oentje nog niet heeft, moet hij van dat democratische voertuig wel gebruik maken. Morgen reeds hoopt hij in een auto te kunnen rijden, een prachtige cadillac, met twaalf cylindere — maar ik vrees dat het zoover niet voor hem zal komen.

De achtervolging begon op hetzelfde oogenblik, maar de bus was zeer vol, Grave moest zich met een lusplaats vergenoegen en het was hem onmogelijk, iets van de volgende auto te zien. Na een rit van omstreeks een kwartier verliet hij de bus weer, liep een paar straten door en verdween tenslotte in een van die

huurkazernes, die in New York al even afzichtig zijn als in alle andere wereldsteden.

— Hij zal den jongen toch niet hier hebben opgesloten? vroeg Brand verbaasd, toen de man binnenshuis was.

— Dat is niet heel waarschijnlijk, Brand! Zoo'n huis is als het ware een bijenkorf, waar niets ongemerkt kan worden binnengesmokkeld en zeker geen levend wezen! Zoo'n jongen gaat trappen, schreeuwen en schoppen, dat trekt de aandacht, en het plan valt in duigen. Ik vrees dat wij rustig zullen moeten wachten. Aan de overzijde is nog een winkel open — ga wat vleesch en brood koopen, Brand, want ik ben bang dat wij anders met een ledige maag aan het werk moeten gaan!

Een oogenblik later aten de drie mannen, steeds in de auto gezeten, met evenveel smaak het brood en de roasbeef, als het fijnste diner in een duur restaurant. En dat was geen wonder, want zij waren juist den tweeden maaltijd in het politiebureau misgelopen!

Er verstreek bijna een vol uur, toen er weer een man te voorschijn kwam uit het huis, van dezelfde gedaante als Grave, maar met een prachtigen, golvenden, zwarten baard. Hij werd op den voet gevolgd door een ander, dien Brand flauwtjes meende te herkennen. Hij keek Raffles vragend aan, en deze zeide glimlachend:

— Mijnheer Grave is zeker nog uit de oude, romantische school — hij heeft zich van een prachtigen baard voorzien! En de man die nu naast hem loopt is Bartoli — de bariton — dat wil zeggen, een nagemaakte, dat is nu toch wel zoo helder als glas!

— Maar hij lijkt sprekend op den Italiaanschen zanger!

— Natuurlijk, en van die omstandigheid hebben de schurken gebruik gemaakt! Hij is het natuurlijk geweest, die de slaapkamer is binnen gegaan, en zich op den jongen heeft geworpen, om hem vervolgens over te geven aan een medeplichtige, die haastig met hem verdween.

— Maar — die Bartoli, echt dan of nagemaakt, had zelf een accompagnateur meegebracht. Hoe verklaar je dat?

— Wel, die accompagnateur kan zeer wel een medeplichtige zijn geweest, maar het is ook zeer wel mogelijk, dat die man ter goeder trouw was, en dat pas op het allerlaatste oogenblik de zoogenaamde zanger hem in dienst heeft genomen, wel wetende dat er van zingen toch niets zou komen!

Onder het spreken had Raffles de twee mannen geen oogenblik uit het oog verloren. Hij gaf Henderson zacht een bevel, en deze begon behoedzaam te volgen. Grave nam een taxi, en weer begon een rit, maar die nu vrij wat langer duurde, want de taxi stak de East River over, kwam zodoende op Long Island, en reed langen tijd langs een van de kaarsrechte straten, die zich eindeloos ver schenen uit te strekken, tot aan de Winthrop Street, dat is de uiterste Straat van het dicht bebouwde eiland in het Noorden. Nog verder strekken zich zandwoestijnen en heigrond uit en dan kwam de kust. Meer dan een uur had deze rit geduurd.

De taxi hield stil voor een der laatste huizen van deze laatste straat, een bouwvallig krot, dat geheel onbewoond leek te zijn. Het had maar een enkele verdieping, onder een schuin, ouderwetsch dak met een puntgeveltje.

De twee kerels gingen haastig dit huis binnen, en de auto bleef wachten. Raffles opende het portier, en zeide zachtjes:

— Vlug! ik weet niet wat zij willen doen, en wij mogen niet toelaten dat zij den jongen weer naar een andere plek brengen. Het is ons nu gelukt om ze voortdurend te volgen, maar een tweeden keer kon de kans zich wel eens tegen ons verklaren. Een verkeersagent of een stopsein kan de beste plannen in duigen doen vallen.

Henderson kreeg last om schuin tegenover het bouwvallig huis post te vatten, en hij knoopte dadelijk een praatje aan met den taxi-chauffeur, wiens aandacht werd afgeleid, zoodat hij niet kon waarnemen dat twee snelle gedaanten om het huis heenliepen, en aan de achterzijde verdwenen. Raffles ging naar een van de ramen, en zag licht branden door een reet van het stevige luik. Hij zocht verder en vond een achterdeur, die het maar heel kort hield toen zijn vaardige, vlugge vingers zich met het slot gingen bemoeien.

— Men kan hier binnen gaan, als in een café! mompelde hij tevreden. Voorzichtig, Brand — hier is een trap! Ik hoor boven loopen.

In een bijna volkomen duisternis beklommen de twee mannen de smalle trap. Het portaal daarboven was flauwtjes verlicht door een schijnsel dat door de kier van een gangdeur drong. Zij hoorden fluisterende stemmen, en toen plotseling duidelijk de woorden:

— Ik zeg je dat hij hier het veiligst is, Grave! Waartoe dient het opnieuw gevaar te loopen? En als zijn vader niet afschuift — dan kunnen we hier het zaakje ook wel opknappen, zonder dat er een haan naar kraait!

— Laten wij dan maar aanstonds aan het werk gaan ! riep Raffles luid, de deur open rukkend, en zijn revolver tot schieten gereed.

Er waren maar twee mannen in het vertrek, en op den grond, in een hoek, uitgestrekt op een matras, lag een kleine jongen in een zijde pyama met een prop in zijn mond, handen en voeten gebonden, bleek als een doode, maar met oogen die fonkelden van woede en wraakzucht.

Grave was blijkbaar bijna verlamd van schrik, maar de andere man was zoo onvoorzichtig tegenweer te willen bieden. Hij haalde een reusachtig knipmes te voorschijn, geopend en wel, maar hij kon er geen gebruik van maken, want Brand sloeg hem hevig met een korten, looden knuppel op het hoofd, en de man stortte bewusteloos neer.

Grave bleek al even laf te zijn als gewetenloos, en hij bood niet den minsten weerstand toen Raffles stevig zijn enkels en polzen bijeen bond, met het touw dat overvloedig in het vertrek aanwezig was, en wel zoodanig, dat de man zich ternauwernood kon verroeren. Raffles kende het geheim van een paar knopen, die dat onmogelijk maakten.

— Onderweg — maar niet al te vroeg, zullen wij de politie wel waarschuwen, zeide Raffles opgewekt. Derrick, je behoeft voor ons niet bang te zijn, want we brengen je naar je vader terug.

Brand had den prop al uit den mond van den jongen genomen, en de touwen losgesneden die hem gebonden hielden. De arme knaap bleek geheel stijf te zijn, en Brand moest hem voorzichtig wat masseeren, voor hij zijn beenen kon gebruiken, en op zijn gezwollen voeten kon staan, de jongen had vreeselijke dorst, maar het huis had geen waterleiding, en hij werd dus zoo spoedig mogelijk meegenomen. De taxichauffeur keek wel wat vreemd op, toen hij daar twee geheel vreemde mannen met een jongen uit dat huis zag komen, maar Raffles zond hem weg met de woorden :

— Jouw taak is afgelopen, vriend. Je hebt, gelukkig zonder het te weten, twee schurken geholpen. Maak dus maar gauw dat je weg komt, anders wordt je nog bij de zaak betrokken !

Dat vooruitzicht scheen den chauffeur zoo weinig aan te staan, dat hij dadelijk vol gas gaf, en van die eenzame plek wegreed, zoo vlug, als hij nog nooit gereden had.

De tocht naar Manhattan begon, en Raffles liet den overgelukkigigen jongen vertellen wat er gebeurd was. En het bleek precies zoo te

zijn gegaan, als hij had vermoed. Derrick was wakker geworden toen er iemand binnen kwam, hij had ook den zoogenaamden bariton herkend, maar tijd tot schreeuwen had hij niet gehad, want dadelijk werd hem een prop in den mond geduwd, en ondanks zijn spartelen werd hij gebonden, toen naar het raam gedragen, en in de armen gelegd van een man, die een zwart masker voor het gelaat droeg. Daarop was een lange rit gevolgd naar dat afschuwelijke huis, waarin hij een hoek was neergesmeten, en waar hij doodsbang was geweest voor de afschuwelijk groote ratten, die er vrijelijk rondliepen, en die hij den eersten nacht door schoppen en zich omwentelen van zich af moest houden.

Het was bij half twaalf toen eindelijk de auto stil stond voor het prachtige heerenhuis van de Hywards. De jongen had ondertusschen zeker wel tienmaal gevraagd, „hoe mijnheer Blake hem toch had ontdekt”. Maar de zoogenaamde mijnheer Blake, glimlachte maar eens, en zei dat hij dat later wel zou vernemen. Het moest een aardig geheimpje blijven.

Want Brand had, alvorens het huis binnen te gaan, de pruik met het fale, slordig gekamde haar weer opgezet, zoodat hij volkomen gelek op het bescheiden, stille mannetje, hetwelk de knaap in het huis van zijn vader sinds een week kende als mijnheer Harold Blake.

Terwijl Henderson den knaap bij de hand vasthield, voerde Raffles Brand een weinig terzijde en fluisterde :

— Luister eens, Brand, want thans breekt het gewichtige oogenblik aan, waarop mijnheer Hyward zal moeten dokken. Ik zou dat natuurlijk alleen kunnen doen — maar ten eerste vertrouw ik den ouden schavuit niet goed, en ten tweede kan het bijna niet anders, of men heeft hem van wege de politie medegedeeld, ten eerste dat een paar leden van de bende die zijn jongen ontvoerden gevat zijn, en ten tweede dat zij weer zijn ontsnapt !

— Maar dan kan ik onmogelijk binnen gaan ! zeide Brand verschrikt.

— Waarom niet ? De commissaris wist toch volstrekt niet met wien hij te doen had, en dat jij in dat prachtige huis daarginds de rol van faktotum hebt gespeeld ? Hyward kan er hoogstens verwonderd over zijn, dat je zoolang bent uitgebleven, maar je zegt eenvoudig, dat ik jouw hulp heb ingeroepen om het spoor van den jongen te hervinden ! Intusschen — het is zeer wel mogelijk, dat de politie aan Hyward heeft medegedeeld, dat een van de bendeleden, die graag zelf vijftig duizend dollar wilde verdienen

de anderen het gras voor de voeten heeft willen wegmaaien, en als ik plotseling voor hem sta, zal hij niet anders kunnen gelooven, of ik ben inderdaad de man die dit mooie plannetje op touw had gezet.

— En dus ?

— En dus is het heel best mogelijk, dat hij zal weigeren, het bedrag uit te betalen, en integendeel de politie zou willen roepen. Juist daarom is het zeer nuttig dat jij in huis bent. Het is mogelijk dat ik mij vergis, en dat Hyward van de heele arrestatie en ontsnapping nog niets weet. In dat geval zal alles goed afloopen — in het andere zijn er nog moeilijkheden te wachten ! Jij gaat dus eerst binnen met den jongen, je zegt dat je hem door mijn toedoen gevonden hebt, en dat ik aanstonds zelf zal komen om mijn loon te halen en volgens de uitwerking van die mededeeling handel je ! Ik zal ook Henderson zijn instructies geven. Ik zelf zal post vatten bij het kleine tuinpoortje, dat je kent. Daar kun je mij inlichten. — Je kunt ook het afgesproken sein geven, als er gevaar mocht dreigen. Voor het poortje staande, kan ik het raam van je slaapkamer juist zien. Vlug nu !

Brand knikte, nam den jongen van Henderson over, schelde aan, en werd open gedaan door den ouden butler, die de handen boven het hoofd hield van verbazing en vreugde. Een minuut daarna lag de kleine Derrick in de armen van zijn snikkende moeder, en keek mijnheer Hyward met knipperende oogen toe.

Nadat de eerste vreugde van het weerzien zich wat gelegd had, moest mijnheer Harold Blake een omstandig verhaal van het gebeurde geven, en Brand zorgde er wel voor, geen woord teveel of te weinig te zeggen, tenminste wat betreft de gebeurtenissen, die zich hadden afgespeeld na het vinden van den jongen.

Toen hij klaar was, vroeg Hyward, die hem scherp had opgenomen :

— Vertelt U mij eens, mijnheer Blake — hoe is U eigenlijk in aanraking gekomen met dien man ? Was het U bekend, dat hij een zeer gevaarlijk bedrieger is, dat hij volstrekt niet Brisbane heet, en dat hij zich hier heeft ingedrongen met misdadige bedoelingen ?

Brand was natuurlijk op deze vraag voorbereid, en deed alsof hij hevig schrikte.

— Daar weet ik volstrekt niets van, mijnheer, en gij moet U vergissen ! Hoe zou hij anders Uw jongen gered kunnen hebben ?

— Wel, om het geld ! antwoordde mijnheer Hyward kortaf. Maar hij heeft het nog niet !

— Maar — gij hebt het hem beloofd ! zeide Brand zacht.

— Dat is wel mogelijk — maar ik heb het volste recht om die belofte te verbreken. Waar is die man nu ?

— Hij wacht aan de tuinpoort, waar ik hem zou mededeelen of gij hem wilt ontvangen !

— Zeg hem dat ik hem volstrekt niet wil ontvangen, en dat hij moet ophoepelen ! Dreig hem met de politie — of wacht eens, waarom zou ik niet mijn hulp bieden om dien gevaarlijken man onschadelijk te maken ? Roep een agent, mijnheer Blake, en laat dan die brutale schelm maar eens hier komen ! Ik heb hier mijn revolver, en dat is ruimschoots voldoende, denk ik !

— Is ze wel geladen ? vroeg mijnheer Blake, die een bevende hand naar het wapen uitstak, dat Hyward voor zich op de tafel had gelegd.

Hij liet het magazijn draaien, en legde het wapen weer neer met de woorden :

— Ja, het magazijn zit heelemaal vol ! welke agent moet het zijn, mijnheer Hyward ?

— Er staat er een op den volgenden hoek. Haast je een beetje ! Wat jou zelf betreft — je hebt je flink gehouden, ik zal je loon opslaan met een dollar per week, en je krijgt er nu — laat eens zien — 50 van mij ! Staat je dat niet aan ?

— U overstelpt mij, mijnheer Hyward ! mompelde Brand. Ik zal nu dadelijk den agent gaan halen ! U blijft er bij dat die — dat de man die den kleinen Derrick bevrijdde, geen cent krijgt ?

— Geen roode duit ! riep mijnheer Hyward barsch. Hij is een lid van de bende, en hij heeft jou zeker wat op de mouw gespeld !

Brand sloop weg, en een paar minuten later verscheen er een reusachtige ordebewaarder met een dreigend gezicht, die bevel kreeg, zich in een soort van nis te verbergen, achter een fluweelen gordijn, en te voorschijn te komen, als mijnheer Hyward in de handen zou klappen.

Deze liet zijn revolver in zijn zak glijden, en weer een paar minuten later trad Raffles binnen glimlachend, beleefd, zonder een spoor van vrees, gevolgd door het zilverpoetsertje, en begon onmiddellijk :

— Goeden avond, mijnheer Hyward ! Mijnheer Blake deelt mij onaangename tijdingen mede — Gij maakt bezwaren om mij de overeengekomen som uit te betalen ?

— Bezwaren ? vroeg mijnheer Hyward spottend. Man, ik weiger !

— Hebt gij het geld misschien niet in constanten ?

— O, wat dat aangaat — daar staat mijn

brandkast, en er is meer dan voldoende in! En toch weiger ik! Je weet natuurlijk niet, wat er na je vertrek is gebeurd — maar vijf minuten later vernam ik dat Brisbane zeer ziek was, en onmogelijk hier kan zijn geweest. Men houdt U voor een zeer gevaarlijk individu, mijnheer — mijnheer Dinges!

— Mijn naam is Raffles! zeide de groote avonturier, met zijn beminnelijkst lachje. Maar maakt dat eenig onderscheid? Een belofte moet men houden, zelfs al zou ze aan eenschurk zijn gedaan, en dat ben ik niet!

Mijnheer Hyward was een tikje bleeker geworden, en schreeuwde, luid in de handen klappend:

— Je hebt je eigen lot bezegeld, Raffles! Verzet geen stap of ik schiet!

— Dreigend richtte hij het wapen op Raffles, en riep tot den reusachtigen agent, die van achter het gordijn te voorschijn trad:

— Arresteer dien man! Je hebt gehoord wat hij zoeven bekende!

— Ik zal mijnheer meenemen — maar die moet zelf eerst nog iets meepakken, als ik mij niet vergis!

— Wat dan? riep mijnheer Hyward, stampvoetend. Ben je gek kerel?

— U had mijnheer 50.000 dollar beloofd. Die moet hij toch meenemen?

Zonder nog een woord te verspillen haalde mijnheer Hyward vlug een paar malen den trekker van zijn revolver over. Het magazijn draaide rond, maar de haan klapte neer op ledige kamers.

— Mijn werk! zeide de zoogenaamde mijnheer Blake, met nederige trots. De patronen zitten in mijn zak.

Toen gaf mijnheer Hyward het maar op. Hij begreep nu, dat agent zoowel als factotum helpers waren. Hij zakte op een stoel neer, en wilde niet zien, hoe Raffles kalm de brandkast opende met de sleutels die op het bureau lagen, er'n paar dikke pakken bankbiljetten uitnam, ze in zijn zak liet glijden, glimlachend toezag hoe het arme zilverpoetsertje de telefoondraad doorsneed, en zich toen wendde tot den grooten agent met de woorden:

— Arresteer me nu maar, goede vriend — ik ben tot je dienst!

De volgende aflevering bevat:

De Smokkelspion.

VERSCHEENEN

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

Prijs per aflevering 20 ct

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885